ஜோதிஷ ரத்நாகர நூல் வெளியீடு, இல 2.

ஆன்மவிசாரம்.

ஆக்கியோன்

ஹே. சுப்பிரமணிய ஐயர்.

1935.

உ

சிவமயம்.

ஆன்மவிசாரம்.

யாழ்ப்பாணம்,

கொழும்புத்துறை,

ஹே. சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள்

எழுதிய

இந்நூல்

யாழ்ப்பாணம், மட்டுவில்,

ஜோதிஷரத்நாகர யந்திரசாலையில்

அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

யுவ௵ ஆவணி௴.] [விலைசதம் 25.

பதிப்பாசிரியர் குறிப்பு.

கொழும்புத்துறை ஹே. சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள் எழுதிய "ஆன்மவிசாரம்" என்னும் நாலிற் பல பாகங்கள்சிதைந்துவிட 3ம் 12ம் 13ம் இலக்கக் கையெழுத்துப் பிரதிகளே சில ஆண்டுகளுக்குமுன் அவர்கள்சுற்றத்தாரொருவர்மூலம் அகப்படலாயின. அவற்றுள் முந்தியகப்பட்ட 12ம் 13ம் இலக்கக்கையெழுத்துப்பிரதி * விஷயம் 1923ம் ஆண்டில் இந்துசாதனப் பத்திரிகைமூலம் பகுதிபகுதியாய்வெளியாகி, 1924ம் ஆண்டில் "ஆன்மவிசாரம்" என்னும்பெயருடன் புத்தகரூபமாய் வெளியாயிற்று. பிந்தியகப்பட்ட 3ம் இலக்கக் கையெழுத்துப்பிரதி "தத்துவஞானஉபதேசம்" (மெய்புணர்வுப்போதனை) என்றமுகநாமத்தோடு அதிகம்சிதைவுறுது காணப்பட்டது. இதிலடங்கியவிஷயம் 1930ம் ஆண்டில் "ஆன்மவிசாரம் இரண்டாம்பாகம்" என்னும்பெயருடன் புத்தகரூபமாய் வெளியாயிற்று.‡

---

* 12ம் 13ம் இலக்கக் கையெழுத்துப்பிரதிகள் நூலாசிரியரால் 1903ம் ஆண்டில் எழுதப்பட்டனஎன்பர்.

‡ இவ்விருபாகங்களும் யாழ்ப்பாணம் சிவகுருநாதபீடத்தாரது நன்முயற்சியாற் சிலர் பொருளுதவிகொண்டு வெளிவந்தனவாகும்.

மூன்றுமிலக்கக்கையெழுத்துப்பிரதிவிஷயம் அகப்பட்டகிரமத்தில் இரண்டாம்பாகம், எனப்பெயர்பெற்றதேனும் எழுதப்பட்டகிரமத்தில் முதலாம்பாகமாக வேண்டியது; அவ்வாறே 12ம் 13ம் இலக்கக் கையெழுத்துப் பிரதிவிஷயம் இரண்டாம்பாகமெனப் பெயர்பெறுவது தகுதி. ஆதலின் இப்பதிப்பில் 12ம் 13ம் இலக்கக்கையெழுத்துப்பிரதிவிஷயம் "ஆன்மவிசாரம் இரண்டாம்பாகம்" எனத்திருத்தி வெளியிடப்படுகின்றது.

16-8-35
"தில்லைவாஸம்"
மட்டுவில்.

சி. சுப்பிரமணிய ஐயர்.

நூலாசிரியர் வரலாறு.

ஆன்மவிசார நூலாசிரியராகிய ப்ரஹ்மஸ்ரீ சுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்துக் கொழும்புத்துறையில்வசித்த ஹேரம்பையர் அவர்களுக்கும் அவர் மனைவியார் நீலாயதாக்ஷி யம்மையாருக்கும் புத்திரராகப் பிறந்தவர்கள்; இவர்ஜனனநாள் சகாப்தம் 1779ம் ஆண்டாகிய (1857) நளஹூ புரட்டாதி மீ 9உ யென்ப. ஹேரம்பைய ரவர்கள் சிலநூற்றாண்டுகளுக்குமுன் மதுரையிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்குவந்த வாமனபட்டர் மரபைச்சேர்ந்தவர்கள். நீலாயதாக்ஷியம்மையார் திருவானைக்காவிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்குவந்த இராமலிங்கமுனிவர் மரபைச் சேர்ந்தவர்கள். *

---

* யாழ்ப்பாணத்திலே 19ம் நூற்றாண்டிற் பிரபலஜோதிடராய்விளங்கிய தி. சிதம்பரநாத ஐயர் அவர்கள் (சின்னச் சாஸ்திரியார்) இந்நூலாசிரியருக்கு மாதுலர்முறைபூண்டவர்கள்; திருக்கணித பஞ்சாங்க கணிதராகிய ஹே. கார்த்திகேயஐயர் அவர்கள் இவருக்குத் தம்பியார்முறைபூண்டவர்கள்.

இவர் சிறுவயதிலே தமிழ்நூல்களையும் சம்ஸ்கிருதநூல்களையும் கற்று ஆங்கிலத்திலும் சிறிதுபழகியவர். தொல்காப்பியம் முதலிய சில தமிழ்நூல்களைச் சபாபதிநாவலரிடம் கற்றாரென்ப. சிவஞானசித்தியார் முதலிய சைவசித்தாந்தநூல்களையும் கைவல்லிய நவநீதம் முதலிய வேறுநூல்களையும் கற்று, மூர்த்திவடிவங்களையும் வேறுசித்திரங்களையும் அக்ஷரங்களையும் தீட்டும்வன்மையிற் சிறந்து, தம்மாதுலரிடம் பலசமயசாதனங்கள்பயின்று, திருக்கோயிலுக்குப் பூமாலைகட்டிக்கொடுத்தல், திருக்கோயில்வீதியிலே நெல்லி, அலரி முதலியசெடிகள் நாட்டுதல், திருக்கோயில்வீதியிலே அங்கப் பிரதக்ஷணம்செய்தல், ஸ்தலயாத்திரைசெய்தல் முதலியசாதனங்களைக் கடைப்பிடித்தொழுகலாயினர்.

இவ்வாறு தமதிளமைப் பருவங்கழியத் தமக்குநேரிட்ட பலசந்தேகங்களாற்போலும், மேற்படிசாதனங்களைக் கைவிட்டொழித்து விசாரஞ்செய்வதி லீடுபட்டனர். அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் விளங்கியபிரபல வித்துவான்களாகிய ந. ச. பொன்னம்பலபிள்ளை, சபாபதிநாவலர், வ. குமாரசாமிப்புலவர், உவில்லியம்நெவின்ஸ், உவைமன் கதிரைவேற்பிள்ளை, பிறிற்றோ மயில்வாகனம் முதலியவர்கள்பாற் சென்றுபலவிஷயங்களைப்

பற்றியும் கலந்துபேசிவந்தார். திருநெல்வேலிச் சிவகுரு நாதபீடஸ்தாபகரது குருவாகிய சின்னத்தம்பி என்பவர் இவர்பாற்சென்று கலந்துபேசிவருவது வழக்கமென்ப. திருக்கணித பஞ்சாங்கம் சம்பந்தமான பல கண்டனங்களும், "யாழ்ப்பாணம் கடையிற் சாமிகள் என்னும்" கண்டன நூலும் வேறும்சிலகண்டன நூல்களும் இப்பருவத்தில் இவரால்எழுதப்பட்டன.

இவ்வாறு சிலவருடங்கள் கழியத் தமக்குநேரிட்ட சிலசந்தர்ப்பங்கள் காரணமாக ஆழ்ந்த யோசனை தோன்ற, ஈசுவரநம்பிக்கை பிறந்துபோலும், சிவாலய தரிசனம்முதலிய சமய அநுஷ்டானங்களைத் திரும்ப அநுஷ்டிக்கவும், அனாவசியகமான பேச்சுக்களை ஒழித்துச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருக்கவும், தமது கருத்துக்களைச் சிலநூல்களாக எழுதவும் தொடங்கினர். அவ்வாறெழுதப்பட்ட நூல்களுள் ஆன்மவிசாரமொன்றே இப்போது கிடைக்கக்கூடியது. குறள்வெண்பாக்களாகப்பாடிய பாட்டுக்கள் அடங்கிய குறிப்புப் புத்தகம், இப்போதுசிதைந்துவிட்டது. ஆன்மவிசாரத்திலும் 3ம், 12ம், 13ம் இலக்கக் குறிப்புப் புத்தகங்களே அகப்பட்டன. முந்தியகப்பட்ட 12ம் 13ம் பாகங்கள் ஆன்மவிசாரம் முதலாம் புத்தகமாகவும், பிந்தியகப்பட்ட 3ம் பாகம்

ஆன்மவிசாரம் 2ம் புத்தகமாகவும் முறையே 1924, 1930ம் ஆண்டுகளிற் பிரசுரிக்கப்பட்டன.

இனி, இவர் தருக்கங்கற்று அதுசம்பந்தமாக ஓர் நூல் எழுதினரென்றும் அதனை பிறிற்றோ என்பவர் பார்வையிட்டு அச்சிடுவிக்க முயன்றவரென்றும் ஏதோ சிலகாரணங்களையிட்டு அம்முயற்சி கைகூடவில்லையென்றுங் கூறுவர்.

இவர் தேகவியோகமெய்தியதினம் சகாப்தம் 1834ம் ஆண்டாகிய (1912) விரோதகிருது வருடம் பங்குனிமாதம் 2ம் தேதியென்ப.

ஆன்மவிசாரம்

இரண்டாம் பாகம்.

உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீ சற்குருவே நம:

ஆன்மவிசாரம்.

சிறுவர்களுக்குச் சிற்றிலிழைப்பு விளையாட்டு அவர்கள் வீட்டில் வெகு இன்ப துன்பமாயிருக்கும்; எல்லாம் அநித்தியமாய்ச் க்ஷணத்தில் அழிந்துவிடும். முதியோர் நடாத்தும் உலக வாழ்க்கையும் இங்ஙனமே தம்மட்டில் இன்ப துன்பமாய்ச் க்ஷணத்தில் அழிந்துவிடுகின்றது. இரண்டிலும் வேறுபாடென்னை! மெய்யுணர்ந்தார்க்கு உலக வாழ்க்கை சிற்றிலிழைப்பு வாழ்க்கையாய்ப் புலப்படுகின்றது.

ஈசுவரன் பிரபஞ்சத்தை நடத்தும் விதம் ஒன்று; சீவர்கள் தாம் எண்ணி நடக்கும் விதமொன்று. ஈசுவரன் சீவர்களுக்குத் துன்பத்தை ஊட்டிப் பக்குவப்படுத்தும் நிமித்தமே சுகத்தைக் காட்டுகிறார். சீவர்கள், தங்கள் சாமர்த்தியத்தினால் துன்பங்களை

அகற்றிச் சுகத்தில் வாழ வேண்டுமென்றே பிரயத் தனஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஈசுவரன், அவர் கள் சுகத்தை முயலும் முயற்சிவழியாகவும், துன் பத்தை அகற்றமுயலும் முயற்சி வழியாகவும், தாம் கருதிய துன்பத்தை ஊட்டி நடத்துகிறார். மெய்யு ணர்ந்தார்க்கே இந்த உண்மை விளங்கும்.

குரங்கு அதிக சேட்டை உள்ளது; அது பய னற்றவைகளையெல்லாஞ் செய்யும்; அதற்குத் தான் செய்வனவெல்லாம் பயனுடையவைகளென்றே அபிப் பிராயம். மனிதருள்ளும் திருத்தமற்றவர்கள் இந் நிலையினரே.

நாம் நம்பொருட்டாகவே ஜீவர்களுக்கு எதை யுஞ் செய்வோம்; ஈசனோ ஜீவர்களுக்கு அவர் பொருட்டாக எதையுஞ் செய்பவர்.

தாமாய் உடன்பட்டுத் துன்பம் அநுபவிக்கிற வர்கள் உடனே பயன்பெற்றவராகின்றனர். துன் பத்துக்கஞ்சிச் சுகத்தை நுகரத் தலைப்பட்டவர்கள் பின்பு துன்பத்துக்கு விதையிட்டவராகின்றனர். தம் பிள்ளைகளைச் சுகத்திலே பயிற்றும் பெற்றார், பின்பு

அவர்களுக்குத் துன்பத்துக்கு விதையிட்டவ ராயினர்.

ஒருவனுக்கு ஞானம் போதிக்க ஒருவனில்லா விட்டால், மற்றொருவனும் இன்னும் பலபேரும் ஈசுவரனுமே உண்டு. ஒருவன் தன் தேர்ச்சிக்குக் கற்க வேண்டுவது தானேபோலத் தன்னை மெய்யொழுக்கத்தில் நடத்துவதற்குத் தானே வேண்டியவனுயிருக்கின்றான். ஆதலால், தான் மெய்ந்நெறியிற் சாத்தியம் பெற்று முடியும் வரையும் பிறரைப் போதித்துத் திருத்தவென்று முயல்வது தவறு.

முரட்டுத்தனமான மனைவி இல்லாதவனுக்கு அவளுடைய அநுபவந் தெரியாது. முரட்டுத்தனமான வேலையாள் இல்லாதவனுக்கு அவனுடைய அநுபவந்தெரியாது. சாந்தமான மனையாளையுடையவனிலும் முரட்டுக்காரியை உடையவன் படிப்பாளி. மற்றவைகளிலும் இப்படியே. முரட்டாளை உடையவனுக்கும் அஃதொன்றே தெரியும். தனக்கில்லாமற பிறருக்குடையவைகளாய் இருப்பவைகளையும் தன்னதுபோலப் பாவனைசெய்து எல்லா அநுபவமும் தான் உடையவனுய்வந்தவனே ஞானி. அவனே எல்லாருக்கும் ஒப்ப நடக்கும் திறமை பெற்றவன்.

வறியவர்களுக்கு வறுமை வாரது. வறுமை வருவது செல்வர்க்கே. ஆகலால், செல்வன் எப்பொழுதும் வறுமை வரும் என்னும் அச்சம் உடையவனுயிருக்கின்றான்; வறியவனுக்கு அஃதில்லை. செல்வமான நிலையிற் பயின்றவன், அதற்கு அருமை வந்தபோது வறியவன் ஆகின்றான்.

ஒருவன் நமக்கு ஒரு குற்றத்தை விளக்கமில்லாமற் செய்தால், பின்பு அவன் விளங்கித் துயருறுதிருக்கும் பொருட்டாக நாம் அதை அவனுக்குத் தெரிவியாதிருக்கக் கடவோம்.

பிறர் நமக்குச் செய்யுங் குற்றங்களை அல்லது தீங்குகளைப் பொறுப்பதற்கு முக்கியமான பரிகாரம், நாம் பிறர்க்குச் செய்திருக்கும் அவை போல்வனவற்றைக் கிளறி எடுத்துச் சமன்படுத்துவதே. இது இதற்கு நியதமானது. ஆகையால், நம்மிடத்தில் குற்றமெனப்பட்டவை எவ்வளவு மிகுந்திருந்தனவோ அவ்வளவும் நாம் ஜீவர்களை நம்மைப்போல் ஏக பாவனை பண்ணி (நாமாக) ஈடேற்றம் பெறுவதற்கு அருமருந்தாம். தன்னிடமுள்ள குற்றங்கள், அவை கொண்டு பிறனைத் தானகப் பாவனை செய்வானுக்கு

மட்டுமே நன்மைக்கிடமாம். அது செய்யமாட்டாத துவிதபாவகனுக்கு அத்தனையும் தீங்குக்கேயிடமாம். பிறர் செய்த குற்றமொன்றற்குச் சமமானது நம்மிடம் இல்லாவிட்டால் "நாமும் அவனைப் போன்ற உபாதி (=செயற்கை) வசப்பட்டிருந்தால் இதே குற்றத்தைச் செய்ய வசப்பட்டிருப்போம்" என்று சமாதானம் பெற்றுக்கொள்.

மலத்தைத் தின்னும் பன்றிக்கு அது குணமாகவே இருக்கிறது; அதை இகழ்பவனே குற்றவாளி; அதுபோலப் பிறரை அவர்குற்றம்பற்றி இகழ்வோரே குற்றவாளிகள். அவருக்கும் அது குணமாயின் அவரை இகழ்வோருங் குற்றவாளிகளே.

துன்பத்துக் கஞ்சுகிறவனை ஈசன் பாம்பாட்டுகிறார்; ஒரு பித்தனைச் சிறுவர்கள் கோபம் மூட்டி விளையாட்டுப் பார்ப்பதுபோலுமிருக்கின்றது. துன்பத்துக்குப்பயந்து தப்ப முடிவுவாராது.

ஒருவனை, அவன் செய்த ஒரு குற்றம்பற்றி இகழ்வது தவறு. அதன் காரணமாகிய அவனது மல பந்தமே இகழப்படற்பாலது. அங்ஙனமாயின்,

பந்தமுடையராய நாம் யாவரும் ஒருங்கே அது பற்றி இகழப்படல்வேண்டும்.

ஜீவர்களுக்குள்ள மலபந்தம் அவர்களுக்குத் துன்பமாய் ஊட்டியே தொலையும். ஆதலால், துன்பத்துக்குத்தப்ப முயன்றால் மல பந்தமே தொலையாது; தொலையாதவரை நெடுகத் துன்பமே. ஆதலால், துன்பத்துக்குத் தலைகொடுத்துவிட்டால் அது வாறாக மலபந்தம் தொலையும். பின்பு துன்பமேயில்லை. மருந்துண்பதாகிய துன்பத்தைச் சகிப்பவனுக்கே ரோக காரணமாக விளையும் துன்பம் அறும்.

கயரோகி இருமுகிறான். அவன் இருமுவதும் தன் வருத்தத்தைச் சகிக்கமாட்டாமலே. அருகில் இருக்கிறவர்கள் தங்களுக்கு அது கேட்க வருத்தமாயிருக்கிறதென்று அவனை வைகிறார்கள். இதில் யார் சரி? யார் குற்றவாளி? கேட்கிறவர்களுக்கு வருத்தமென்பதுபற்றி அவன் தன் வருத்தத்தை அடக்கி இருமாமல் இருக்க இயலுமா? அவனுடைய வருத்தத்துக்காக இரங்கி இவர்கள் பொறுத்திருக்க வேண்டுவதே நியாயம். இவர்களுக்கும் அப்படியே இருமலும் வரும்; பிறவும் பல வரும். அதை அற

பவித்துணர்ந்தவர்கள் நோயாளியை வையமாட்டார்கள். தங்களுக்கும் அப்படியான நிலைமை வந்து அநுபவியாமைதான் இந்த மடமைக்குக் காரணம். இதனால், துன்பங்கள் பல அநுபவித்தவர்களே அறிவாளிகள் என்பது விளக்கமாகிறது.

மனிதர்களுக்குள்ளே கோபம், பொறாமை, களிப்பு, மதிப்பு, ஆசை, லோபம், பொய், குறளை, கடுஞ்சொல், பயனில் சொல்லாகிய பிதற்று என்னும் இக்குற்றமெல்லாம் மேலேகாட்டிய நோயாளியின் இருமல்போலிருக்கிறது. இவற்றிற்குக் காரணமாகிய மல பந்தம் கசம்போலிருக்கிறது. ஆதலால், இங்கே காட்டிய இக்குற்றங்களுடையாரை, அவை தம்மை வருத்துவது பற்றியே பிறர் வைகின்றனர். கசநோயற்றால் இருமலறும்; மலபந்தமற்றால் இக்குற்றங்கள் அறும்.

ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் தன் அறிவுமட்டில் நல்லன என்று தோன்றுமவற்றையே மற்றவைகளுக்குச் செய்கின்றன. கோபாலன், தனக்கு இரங்கிக் கொடுத்த உபகாரத்தைக் கொற்றன் தனது சாமர்த்தியத்தால் தான் பெற்றதென்று மற்றவர்களோடு

தன்னை வியப்பாடுகிறான். உலகத்திலே, நன்றிகேடென்பனவற்றுள் தலைமையானது இதுவே. கொற்றனுக்கு, இது தனக்கு நல்லதாகவே புலப்பட்டு நடைபெறுவதாயிற்று.

எல்லாரும் தாம் தாம் அவ்வப்போது செய்யும் மூடத்தனங்களுக்குப் பின்பு பின்பு இரங்குவார்கள். இதனால், செய்யும்போது தெரியாதவர்கள், அல்லது மோகத்தின் மிஞ்சிச் செய்தவர்கள் என்பது திடமல்லவா!

ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் பிறப்பில் எவ்வளவு எவ்வளவு துன்பத்தை நுகர்ந்து கொண்டனவோ அவைதான் பிறப்புக்களாற் பெற்ற பயன்.

ஆன்மாக்களுக்குப் பந்தம் ஒழியும் விதம்: கோபம் வந்தே அஃதொழியவேண்டும்; பொறாமை வந்தே அஃது ஒழியவேண்டும்; அவமதிப்பு வந்தே அஃதொழியவேண்டும். இப்படியே ஒவ்வொரு குற்றங்களும் காரணம் உண்டாகியே அவை ஒழியவேண்டும். ஆதலால், தான் திருத்தம் பெறவேண்டியவன் இவை தனக்குச் சம்பவிப்பதைக் காத்திருக்கவேண்டும்.

எமக்குத் துன்பஞ் செய்கிறவன் "உனக்குக் கோபமிருக்கிற" தென்று தெரிவிக்கிறான்; எதொான் றால் மேற்படுகிறவன் "உனக்குப் பொறுமையிருக்கிற" தென்று தெரிவிக்கிறான்; திருடன் "உனக்கு ஆசையிருக்கிற" தென்று தெரிவிக்கிறான். இப்படியே நம்மிடமுள்ள குற்றங்களைப் பிறரே தெரிவிக்கிறார்கள். இவர்கள் இல்லாவிட்டால், நாம் நம்மைச் சரிப்பட்டவாக எண்ணி ஏமாந்துபோவோம். நமது குற்றங்களைத் தெரிவிப்பவர்கள் நமக்குக் குருவாகவும் வைத்தியனாகவும், மதிக்கத்தக்கவர்கள். இவர்களது சகவாசமே நம்மை ஈடேற்றுவது.

நாம் நமக்குச் சம்பவிக்குந் துன்பங்களை அகற்றுமுபலாமற் சகித்துக்கொள்வதே விவேகம். துன்பங்களைச் சகிக்கவேண்டுமென்பதே ஈசுவரகட்டளை. அகங்காரமாடுவதும் ஈசுவரனுக்கு மிகவெறுப்பு.

சுகத்தைப் பெறுவதற்கும் துன்பமே படவேண்டுவதால், அப்படித் துன்பம் அனுபவித்துப் பெறும் சுகத்தாற் பயன் யாது!

நமக்குத் துன்பஞ் செய்பவர்களாற்றானே நாம் அஞ்ஞான நிவிர்த்தி பெறவேண்டியிருப்பதால், நாம்

அவர்கள்மேற்றனே அதுபொருட்டாக நன்றியுடையரா யொழுகல் வேண்டும். அவர்களையின்றி நமக்கு அஞ்ஞான நிவிர்த்தி கிடையாது.

துன்பத்தை உடன்பட்டு நுகரவேண்டு மென்பது ஈசுவரகட்டளை. துன்பங்களை அகற்ற முயலும் முயற்சிகள், அஞ்ஞானத்தை விர்த்திசெய்கின்றன; ஈசுவரகொண்டையும் இழப்பிக்கின்றன; தாமுந் துன்பமாயிருக்கின்றன; முடிவற்றனவுமாயிருக்கின்றன; ஜீவரோடு துவிதம் உண்டாகிறது; ஈசனுக்கு நம்மேல் வெறுப்பையும் விளைவிக்கின்றன. துன்பத்தை உடன்பட்டு நுகர்வது ஈசனுக்கு நம்மேல் தயவை உண்டாக்குகின்றது.

ஜீவன் அஞ்ஞானத்தாற்றன் நடத்தப்படுகிறன்; தனக்குச் சுவதந்திரமிலன்; ஆகவே, இவனுக்கு யாதொன்றில் அகங்காரமேன்?

அகங்காரம்(=மதிப்பு), கோபம், களிப்பு, அழுக்காறு முதலான எவ்வித குற்றங்களையும் அவற்றினியல்புணர்ந்து மெய்யுணர்வால் அகற்றுவதுபற்றி நயமுண்டல்லாமல், அவற்றைப் பயங்காட்டி இடர்ப்படுத்தி அகற்றுவதுபற்றி யாதும் பயனில்லை; மெய்யுணர்ந்துநீக்க உதவியாயிருக்கும்.

ஈசனது திருவுள்ளம் இல்லாமல் ஒரு ஆன்மாவின் கோபம் மற்றொன்றைத் தண்டிக்க அல்லது கொல்ல மாட்டாது. ஆதலால், அஞ்ஞானம் ஈசனது ஆஞ்ஞை யிலே தொழிற்பட்டு ஆன்மாவை இயக்குகிறது.

வெயர்வை சிந்தச் சரீரம் வருந்தி உழைக்கிற வனுக்குந் துன்பந்தான்; அதற்கஞ்சிச் சும்மா விருக் கிறவனுக்கும் அப்போது துன்பந்தான். ஸ்திரீக ளோடு சையோகமாயிருப்பவனுக்கும் ஊடல் முத லான பல காரணங்கள் தோன்றி அப்போது துன் பந்தான். இவ்விதமே எல்லாம், மெய்யுணர்வில்லாத வர்க்குத் தத்தமளவில் துன்பந்தான். ஒன்றை மற் றொன்றோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது சரியினம்.

ஈசுவரனுக்கு ஆயுள்குன்ற வந்தாலும் துன்பத் துக்கு முடிவு வராது. துன்பம் தன்னை அகற்ற முய லும் முயற்சியாலும் துன்பமாயிருக்கிறது. அத்த கையதாகிய துன்பத்துக்கு முடிவு இந்த க்ஷணத் திலும் பெறலாம். அஃதாவது அது வருந்தோறும் அஞ்சாது தலைகொடுக்கத் துணிந்துகொள்வதே.

தன் சுவதந்திரத்தால் (=தன் வல்லமையால்) ஒரு கருமத்தைச் செய்கிறவன் அகங்காரங்கொண

டால் தரும். தனக்கென வல்லமையில்லாதவன் அகங்காரங்கொள்வது எவ்வளவு மடமை? ஈசுவரன் தனக்கென்று சுவதந்திரம் உடையவன்; அவனே அகங்காரங்கொள்வதிலன். ஜீவன் அஞ்ஞானத்தின் வசப்பட்ட செயலுடையவன்; அவனுடைய அகங்காரமும் அஞ்ஞானத்தின் செயலே. தனக்கென்று ஒரு செயலுமற்ற அத்தகையனாகிய ஜீவனுக்கு அகங்காரமிருப்பது வியப்பாயிருக்கிறது. இந்த உண்மை விளங்காமையினாலே, தான் சுதந்திரனென்று அஞ்ஞானத்தின் செயலைத் தனது செயலாக மதித்து அகங்கரிக்கின்றான்.

பைத்தியகாரர் நம்மை மதிக்கவேண்டுமென்று நாமும் பைத்தியகாரனாயிருக்கவேண்டுவது எவ்வளவு மடமை!

தங்களுக்குச் சுகஞ் செய்பவனை "நல்லவன்" என்பது உலகவழக்கம். இங்ஙனமே துன்பஞ் செய்பவனைத் "தீயவன்" என்பதும். இது உண்மையல்ல. நிற்க, செல்வன், வறியவன், உயர்ந்தோன், இழிந்தோன், நல்லவன், பொல்லாதவன் என்பன போலும் விகற்பங்களெல்லாம், சுகத்தையே உறுதியென்றும், துன்பத்தை இடர் என்றும் மயக்கங்

கொண்ட உலகோர் கொள்கை. மேலே காட்டிய விகற்பங்களெல்லாம் மலபந்த ஒழிவு இல்லாத்தார தம்மியம் உடைய ஜீவர்கட்கே உரியது. உலகோர் பிறப்பின் வேறுபாடுகொண்டே ஜீவர்கட்குத் தார தம்மியங் கொள்வர். பந்த நீக்கத்தில் (உலக) விசேடம் உடையவன்றான் செல்வனல்லன்; அஃதில்லா தவன்றான் வறிஞனல்லன்.

தன்னால் இயலுமாயிருக்கவும் பிறருக்குத் தீங்கு செய்யாதவன்றான் நல்லவன்; தன்னால் இயலாதி ருக்கவும் பிறருக்குத் துன்பஞ்செய்ய மனம் உடைய வன் மிகப் பொல்லாதவன்.

பிறருக்குச் சுகத்தை அவர்பொருட்டாகச் செய்கிறவன்றான் நல்லவன்; பிறருக்குத் துன்பத்தை அவர்பொருட்டாக விட்டவன்றான் நல்லவன்.

மெய்யுணர்வு எவ்வளவு பெற்றிருக்கின்றானோ அவனே செல்வன்; அஃதில்லாதவன்றான் வறியவன்.

அறிவாளிகள் எனப்படும் ஒவ்வொருவர்க்கும் உத்தம இலக்கணமாவது அறிவினாலே தம்மிற் றாழ்ந்தவர்க்கு, அவரவரளவு தெரிந்து அவரவர் அறி

வுக்கேற்பக் கோபம் பொறுமைகள் அவர்க்கு உண்டா காவண்ணம் தாம் சாதுரியமாய் நடந்துகொள்வதே.

அவரவர் அளவு தெரிந்து, அவரவர்க்கும் இயைய நடப்பதுதான் அறிவின் மேம்பட்டானுக்கு அழகு.

பிறரையெல்லாம் தனக்கு இயையச் சரிப்படுத்தி நடத்தலாமென்று முயல்வது உலகஞானமில்லாதானியல்பு. உத்தமம்: பிறருக்குத் தான் சரிப்படுவது. அதமம்: பிறரைத் தனக்குச் சரிப்படுத்த விரும்புவது. பிறருக்கு இயைய நடக்கமாட்டாமை தான் அறியாமை; இயையநடப்பதே அறிவின்பலன்.

ஈசுவரன் ஆன்மாக்களைப் பயமுறுத்தி நடத்துவதில் விதம் இரண்டு. (1) திருந்தக்கூடிய பக்குவமுள்ளதற்குப் பயத்தைக்காட்ட, அதுகொண்டு உண்மை தெரிந்து மேலே அதுபோல்வன செய்யாது திருந்தும். (2) பயங்காரணமாக அப்பொழுது அதுமட்டில் அஞ்சி நடக்கும். இது, பிறர் பொருட்டாக ஈசுவரன் நடத்தியது.

அபக்குவர்கட்கு ஈசன் காணப்படினும் யாதும் பயனில்லை. பக்குவர்கட்கு ஈசனைக் காணவேண்டுமெ

னக் தேவையுமில்லை. அபக்குவமான நிலைமையில் ஈசன் வந்து ஒரு உறுதி சொல்லினும் ஒருவனுக்கு அதன் உண்மை தெரியமாட்டாது. "இருதய சுத்தம்" .... இதன் .... ஞாபகமாய் இருக்கட்டும்.

* ஒவ்வொரு ஆன்மாவின் குணமும் தொழிலும் அஃததன் அஞ்ஞானமயம். ஆகவே, ஆன்மா சுதந்திரமின்று. தன்னைப்போல மற்றவையும் சுதந்தரஹீநம் என்று ஒப்புக்கொள்ளாமை குற்றம். பந்தம் பலதிறம்.

அஞ்ஞானம், அவித்தை, ஆணவம், மலம் இவை ஒருபொருளன.

* தன்னைப்போல்வனவே மற்றவையும் என்னும் ஒப்பு வாராமை குற்றம். இஃதுண்டாகும் பொருட்டே பிறப்பிறப்புக்களிற் சிக்ஷையுறுத்தப் படுகின்றது. இஃது உண்டானமட்டே அனைத்தும் ஒழிந்துவிடும்.

ஒருவனுக்குக் கல்வியாவது, பிற ஆன்மாக்களையெல்லாம் தானாக உணரப் படிப்பதே. பாவங்களெல்லாவற்றுள்ளும் தலைமையானது யாது? பிறரை அவமானஞ்செய்வதும் அதற்கிடமானவற்றைச் செய்வதுமாம்.

குற்றம், அல்லது சரியீனம், தவறு என்பது யாது? ஆன்மாவைப் பந்தித்த மலமே. அதுகாரியமாக நிகழும் செயல்களொன்றும் குற்றமெனப்படா. காரணமுளதாகக் காரியத்தைக் குற்றஞ்சொல்வது சரியாகாது. அல்லதூஉம், அதுகாரியமாக நிகழ்வன எனப்படுவன, அப்பந்த நீக்கத்துக்கு நிமித்தமுமாம். ஆகலானும் அவை குற்றமெனப்படா.

பந்தம் உண்டானகுற்றம் யாரிடங் குறைகூறத் தக்கது? யாரைப் பார்த்தாலும், சிற்சில குணமும் சிற்சிலகுற்றமும் உடையாராயே யிருக்கின்றனர். தன்னிடமுள்ள குணங் குற்றம் யாவற்றையும் ஒருங்குணர்ந்தவனே அறிவாளி. தன்னிடமுள்ள குற்றமொன்றையும் தெரியாமற் கண்மூடிக் கொண்டவன்றான், [உலகத்தில்] செல்வன்; சுகமுடையவன். [விவேகமும் விசாரணையுமற்ற இவனே, கன்னோரனைய மனக்கடையாய்க் களிப்புண்டு அவலக்கடல் வீழ்வோன்; அறிவிலி]

ஒவ்வொருவருடைய குற்றங்களையும் பிறரே அறிகின்றார்கள். தன் குற்றங்களைத் தான் அறிந்தவனே அறிவாளி. பொறுமையாளனுக்கே பிறர்குற்றம்

நன்ருக விளங்கும். அவனுக்கு அஃதடங்குமட்டும் தன் குற்றம் விளங்கவேமாட்டாது.

மாநுடருள்ளே சிலர் நமக்கு நல்லவரெனப்படுவதும், சிலர் தீயவரெனப்படுவதும், பிரபஞ்சத்திலே எந்தப் பொருளாயினும் ஒன்று, நமக்கு நல்லதெனப்படுவதும், தீயது எனப்படுவதும் நமது அஞ்ஞானமாகிய குற்றமே. சர்க்கரை தித்திப்பதும், வேப்பு கசப்பதும் அதனதன் இயற்கை. ஆதலின், அவை நல்லன தீயனவெனப்படா. மாநுடருள்ளே சிலர் நல்லவராயிருப்பதும், சிலர் தீயவராயிருப்பதும் மலபாக வேறுபாடாதலின் அதுவுமியற்கையே.

நமக்குள்ள விருப்பு வெறுப்பு என்னும் வேறுபாட்டினுலேதான், நல்லது தீயது என்னும் விகற்பம் தோன்றுவதாயிருக்கின்றது. நமக்கு விருப்புக்கிடமாயிருப்பதை நல்லதென்கின்ருேம்; வெறுப்புக்கிடமானதைத் தீயது என்கின்ருேம். ஆதலின், விருப்பு வெறுப்பு என்னும் வேறுபாடுள்ள குற்றம் நம்மதே.

நமது மலம் பன்றிக்கினியதாயிருக்கின்றது. நமக்கு வெறுப்பதாயிருப்பதுபற்றி நாம் அதைக் கெட்டதெனலாகாது. அதுதான் அஞ்ஞானம்.

ஒவ்வொருவரும் தமது அறிவினளவுக்குச் சிறந்தது என்று காணப்பட்டதையே நல்லது என்று முடிவுபண்ணுகிறார்கள். இஃதறியாமையே.

பிதற்றுகிறவன் அதை நல்லதென்கிறான். பேசவிஷயமுண்டாகாதவன் சும்மாவிருப்பது யோக்கியமென்கிறான்.

பன்றிக்கு மலம் இனியதுபோல, ஆன்மாக்களுக்கு மலபக்குவ பேதப்படி தத்தம் களிப்பு, கோபம், அழுக்காறு, பிதற்று, புளுகு, குறளை முதலிய அவ்வவை தத்தமக்கினிது.

காமவெறிக்கு மருந்து, பயம். மற்றைக்களிப்புக் கோபம் முதலானவை, ஆன்மாவோடு சகசம் போல்வனவாதலின் பயத்தால் தணிவதன்றி, அழியத்தக்கனவல்ல.

ஒருவனுக்குப் பாகற்காயினியது; மற்றொருவனுக்கு அது ஆகாது. இது யார் குற்றம்? பாகற்காயினது குற்றமா!

அஞ்ஞானத்தின் முதிர்ச்சி சிறுமை. அகங்காரங்கொள்வோர், தம்மைப் பெரியரா மதிக்கின்றனர். அகங்காரம் அஞ்ஞான முதிர்ச்சியாதலின் அதுதான் சிறுமை. ஆகவே, பெருமையாவது அகங்காரவிழப்பே.

பொருமையும் அதுகாரணமான செயல்களும் பதில்செய்ய இயலாதவனது செயல்கள். பொருமைப் படுகிறவன் அங்கிலையில் தாழ்ந்தவன். அதை விளைத் தவன் அங்கிலையில் மிக்கவன்.

தனக்குத் தீங்குசெய்தவனை அரசனாவது தெய் வமாவது தண்டிக்கட்டும் என்று நாம் நோவது, 1-வது பொருமையாகிய இழிதொழிலாயிருக்கிறது; 2-வது தீங்கு செய்தவன் தண்டனைப்படுவது யார் நயத்துக்காக? அவன்றன்நயத்துக்காகவன்றே. அவன் மேல் இரங்கியா நாம் அவனைத் தண்டனைப்படுத்த வேண்டுகிறோம். தீங்குசெய்தவனை ஈசுவரன் தண்டிக் கட்டும் என்று வேண்டுவது நமக்கோர் பெரும் இழிவு.

தனக்குப் பிறன் தீங்கு செய்தானென்று அரச னிடம் முறைப்பாடு வேண்டுகிறவர்கள் யாவரோ அவ ரெல்லாம் சுதந்திரமில்லாதவர்கள். அவர்களுள் செல் வம் வறுமை என்பன முதலிய வேறுபாடிருந்தாலும், யாரும் சுதந்திரமில்லாத இந்நிலைமையிற் சமமானவர் களே. ஒன்றற்காகவேனும் அரசனிடம் முறைப்பாடு வேண்டத் தேவைப்படாதவன் எவனோ அவனே மற்றெவர்களினும் பெரியவன்; சமர்த்தன்.

கேட்டவர்களுக்கு ஒன்றைத் தெரிவிப்பது அவர்கள்நிமித்தமானதாகலின், அது சுக்கது. சானுயைப் பிறனைப் புத்திபோதிக்கவும் கண்டிக்கவும் திருத்தவுமென்று முயல்வதெல்லாம் தன்னயத்துக்காகவே செய்துகொள்வன.

ஒருவன் தன் மனையாளைக் கற்புடையவளாயிருக்கத்தெண்டிப்பதெல்லாம் அவன் தனக்காக. அவளுக்காகவாயின், அப்படியிருக்கத் தெண்டிக்க வேண்டியவள் அவளே. அவள் அப்படிக்குக் கேட்டுக்கொண்டதற்காக இவன் செய்வதாயின்; அது அவளுக்காகவாயிருக்கும்.

துன்பமேன்பது தவம்; சுகமேன்பது அவம்.

சிற்றறிவாளர்க்கு, அல்லது சிறுவர்க்கு அடக்கம் பொறுமை பிறர்க்கு இனியராயொழுகல் முதலான சன்மார்க்கங்களைப் போதித்தால், அது கேட்டமாத்திரமாய் அவர் திருந்துவது இயலாது. இந்த உபதேசத்தைப் பெற்று ஒழுகத்தக்க அநுபவம் வந்தகாலந்தான் இது பயன்படும்.

யாருக்காயினும் ஓர் போதனையை, அவர், அது பெற்று ஒழுகத்தக்க பக்குவங்கண்டே போதித்தல் வேண்டும்.

ஆன்மாக்கள் ஒவ்வொன்றும் மற்றவைகளைத் தாம் அகங்காரத்தால் மீறவேண்டுமென்றே இறுமிக் கொண்டு நிற்கின்றன. ஒவ்வொருவரும் பிறருக்கு அதிகாரமுடைய விஷயத்திலே தாம் அடங்கவேண்டி முடிந்தாலும், தமக்கு அதிகாரமுடைய விஷயத்திலே, தாம் அப்பிறரை அடக்க ஆத்திரங் கொண்டவர்களாயே யிருக்கின்றனர். மனைவி, புருஷனுக்கு மற்றெல்லா விஷயத்தில் அடங்கினும், தனக்கென உரிய தான சமையற்காரியம் போல்வன ஏதொன்றிலாவது புருஷனை அடக்கக் காத்திருப்பாள்; ஆசிரியருக்கு மாணவரும் இங்ஙனமே.

ஆகவே, எல்லாரும் ஒருவர்மேல் ஒருவர் அகங்காரத்தால் மீறத்தக்கவர்களாயே யிருக்கின்றனர். யார்தாம் முற்றும் அறிந்தவர்; யார்தாம் ஏதொன்றுயினும் அறியாதவர்; ஆகவே, யார் பெரியர்! யார் சிறியர்!!

மெய்யுணர்வு கிடைத்தும் அதனை உடன்படவொட்டாமல் மறைப்பதுதான் திரோபவம். திரோபவமாவது, பக்குவம் வாராத ஆன்மாவுக்கு அது உண்டாங்காறும் போகத்தை உண்மையென மயக்குதல்.

உலகத்திலே யாவரும் அல்லது ஒவ்வொருவரும், தாம் தாம் அறிந்ததே புத்தி; அதே முடிவு என்றென்றிருக்கிறார்கள்; தாம் தாம் அறிந்தமட்டு அது வாகலின், தான் அறிந்தமட்டுக்கு மேல் ஏதேனும் உண்டென்று துணிவது இயற்கைக்கு விரோதமான காரியம். கண்ணுள்ளவனுக்குத்தான் காட்சிகள் விளங்கும். அஃதில்லாதவனுக்கு காட்சியென ஒன்றிருக்கின்றதென அறிவதுண்டாகாது.

விவேகத்தாலாவது குணத்தாலாவது நடையாலாவது நாகரிகத்தாலாவது பலருள்ளே தாழ்ச்சியுள்ளவனாயிருக்கும் ஒருவனை நாம் இகழுகிறோம். அவன் அப்படி இருத்தற்கு அமைந்துள்ள காரணம் யாவதேனும் உளதாயிருக்கும். புத்திவிசாரம் இல்லாமையினாலேனும், சோம்பலாலேனும், மானமின்மையினாலேனும் அவன் அப்படியிருக்கலாந்தானே. இன்னும் இவைபோலும் பல உளவாயிருக்கலாம். அவையுடைமை அவன்பேரிற் குற்றமல்ல. அவனுடைய உபாதியில் (நிலைமையில்) நாமும் இருந்தால் அவனாயேயிருப்போம். அவன் குற்றவாளியல்லன். அவனுடைய பந்தத்தின் இயல்பு அஃது. அதனை உணராமல், நாம் அதிகம் அறிந்துவிட்டோம் என்ற மதிப்பினாலேனும்,

அல்லது அவன்மேல் யாதும் பொருமையினல் அவமதிப்பாகவேனுமே நாம் அவனை நிந்திக்கிருேமாதலால் நாமே குற்றவாளி.

ஒருவன் ஒரு வியப்பான காரியத்தைச் செய்தால், அது நமக்கியலாமையினல் மதிக்கிருேம். ஒருவன் ஒரு இழிவான காரியத்தைச் செய்தால், அதில் நாம் வல்லமையுடையோம் என்பதுபற்றி அவனை அவமதிக்கின்ருேம். அவனேடொப்பான் அதுசெய்யான்.

பிறரை, அவமதிக்கிறவர்களெல்லாம், தங்கள் அஞ்ஞானமாகிய விசரினலேயே அது செய்கின்ருர்கள். ஆகவே, அதற்கு யார்தாம் தப்பமுடியும்.

ஒரு குற்றத்தைச் செய்கிறவனும் குற்றவாளி தான்; அவனை நிந்திக்கிறவனும் குற்றவாளிதான்.

யாவனெருவன் யாதொரு குற்றத்தைச் செய்தான் என்று நாம் கேள்விப்பட்டபொழுது, நாம் அதற்குச் சொல்லவேண்டிய சமாதானம்: "ஆம்! ஆம்! அவன் ஒரு ஆத்மாதானே, பந்தமுடையனவாகிய ஆன்மாக்களுக்குரிய இயற்கையைக் கடந்து புதிதான ஒரு குற்றம் அவன்செய்ததன்று" என்பதே.

சாத்தன் ஒரு ரோகத்தால் வருந்துகிறுன்; இதற்குப் பரிகாரமென்ன? இந்த நோய்க்கு இப்பொழுது யாதும் பரிகாரஞ்செய்தாலும், இன்னும் வர வரப் பிறப்புக்களிலெல்லாம் ரோகங்கள் வந்துகொண்டேயிருக்கும். அங்ஙனமாயின், இவை இனி வரவொட்டாமற் செய்துகொள்ளப் பரிகாரம் யாது? இந்த ரோகங்களுக்கெல்லாம் காரணம் கன்மம்; அதற்குக் காரணம் மூலமான அஞ்ஞானம். அது தீர்ந்தால் ரோகமும் அற்றுப்போம். ஆயின், அதன் தீர்வுக்குத்தான் பரிகாரம்யாது? அது கன்மமாய்ப் பரிணமிக்க, கன்மம் ரோகமாய்ப் பரிணமித்து ஆன்மாவை வருத்த, அது முழுதும் வருந்தித் தீர்வதே அதன் தீர்வுக்கு முடிந்த பரிகாரம்; நிகழ்வதெல்லாஞ் சரியே.

பிறர் நமக்குத் துன்பங்களை ஊட்ட ஊட்ட, அவர்களுக்கு அவை மறுமைக்குப் புசிப்பாகவும், நமக்கு அவை இப்பொழுதே புசிப்பாகவும் இருவருக்கும் அஞ்ஞானம் தொலைகின்றது. துன்பங்களை உடன்படாது மறுதலிப்பார்க்கு அவை பின்பு மறுமைக்குப் புசிப்பாகின்றன. உடன்பட்டஞான்று அஞ்ஞானம் அற்றுவிடுகின்றது.

இருமுகிறவன் அதற்குக் காரணமான நோயு டையவன். கோபம், பொறாமை, களிப்பு முதலிய தீத் தொழிலுடையானும் அவற்றிற்குத் தகுந்த காரண மான அஞ்ஞானமுடையவன். ஆதலின், அவனை நாம் குறைகூறுவது தவறு. இருமுகிறவன் அதன் காரணம் ஓய விடுவன்; மேலையானும் அங்ஙனமே.

துர்க்குணங்களை விட முழுதும் மனம் உடன் பட்டவனாய், அக்கறையற்று மறந்திகொண்டவனுக்கே பயம் பயன்படும்.

ஒருவன் புலாலை ஊன் ஒழுக ஒழுகச் சுமக் கின்றான். ஒரு சைவன் அதனைக்கண்டு அருவருத்து நிந்திக்கிறான். யார் குற்றவாளி? தனக்கு இயற்கை யான அத்தொழிலைச் சைவனுக்காக அவன் விட் டொழிந்து விடவேண்டுமா? அதனை அவனுக்கியற்கை என்றுணராமை சைவனுக்கு மடமை? உலகநடை யாவும் இங்ஙனமே. ஒவ்வொருவனும் தான் செய் யும் ஒவ்வொன்றையும் தனக்கு நேர்த்தி என்றே செய்கின்றான்.

ஒருவனுடைய இயற்கை தெரியவேண்டுமானால் அவனுக்குப் பலவித இம்சைகளைச் சைய்து தெரிய வேண்டும். அவரவர்க்கும் இயைய நடந்தால் எல்லா ரும் நல்லவர்கள்தாம்.

ஈசுவரனிடம் நாம் ஏதும் ஒரு சுகத்தை வேண்டினால் அதற்காகத் தவஞ் செய்யச் சொல்லுவார். சுகத்தைச் சும்மா தரமாட்டார். இனி, அவரிடம் யாதும் ஒரு துன்பத்தைத் தரும்படி வேண்டினால், பதில் வேண்டாது சும்மா தருவார்; கேட்பவன் தனக்கு அதன் நன்மையை விளங்கித் தேவைகண்டு கேட்கவேண்டும். பரீக்ஷைக்காகக் கேட்பது அவமதிப்பாயிருக்கும். இதனால் துன்பமே ஆன்மாவின் உய்திக்கு நியதமானது என்பது தெரிகிறதல்லவா! எதை நமக்கு ஈசுவரன் சும்மா தருவாரோ அதே நமக்கு இனியது. அதுதான் துன்பம்.

தமக்குத் துன்பஞ் செய்கிறவர்களை உலகோர் "ஐயோ! இவன் வியபிசாரி, இவன் திருடன், இவன் கோபி, இவன் பொறாமையுடையவன்" என்றென்றின்னனவாகக் கண்டிக்கிறார்கள்; இது எதற்காக? தங்கள் சுகத்திற்காக மேலேகாட்டிய அவ்வவர்களும் வியபிசாரம், திருட்டு, கோபம், பொறாமை என்பனவான இக் குற்றங்களை அற்றவர்களாயிருக்கவேண்டுமாம். தங்கள் சுகத்துக்காகப் பிறரை, யோக்கியராக வேண்டுமென்னும் இழிவான இரப்பும், எளிமையான வேண்டுகோளும் இதுபோல்வன

யாதும் இல்லை. தாமும் மற்றவர் பொருட்டு இங்ஙனம் யோக்கியராகாமையென்னை! இஃதென்ன பக்ஷபாதமும்!

தன்னைக் குண ஒழுக்கங்களாற் றிருத்திக்கொள்ளவேண்டுமென்னுந் தேட்டமாகிய பக்குவம் வந்தவனுக்கே, அவனுக்காகவென ஒன்றைப் போதித்தல் தகும். அந்தப் பக்குவம் வராதவர்களைக் கண்டிப்பதெல்லாம் கண்டிப்பவர்கள் தங்கள் நயத்துக்காக.

இவன் வியபிசாரி, இவன் திருடன், இவன் கோபி, இவன் பொறாமையுடையவன், இவன் டம்பன், இவன் நம்மை மரியாதை செய்கின்றானில்லை என்றென்று இன்னனவாகப் பிறரைக் குறைகூறுவதெல்லாம் கூறுவாரது ஆற்றாமையைக் காட்டுகின்றது. அவர்கள் மிஞ்சினவர்களும் இவர்கள் தாழ்ந்தவர்களும் என்பதே இக்குறைக்கூற்றால் அறியக்கிடக்கின்றது; இது சிறுமை! சிறுமை!! தன்னிழிவைத் தானேபுலப்படுத்துவது எவ்வளவு சிறுமை!

தனக்கென ஒன்றையும் தேவையற்றுவிட்டவன் பிறருக்கு ஒன்றைப் போதிக்கில் அதுதான் பிறருக்காவதாயிருக்கும்.

ஒன்றற்குரிய அழகை வியப்பதில் ஒருவர்க்கோ

ருவர் பேதப்படுகின்றார்கள். ஒருத்தியுடைய அதாக்கை ஒருவன் வியக்கின்றான்; மற்றொருவன் அவமதிக்கின்றான். இதன் காரணம் என்ன? ஒரு ஸ்திரீயின் அழகை ஒருவன் மதிக்கிறான்; ஒருவன் அவமதிக்கிறான். காரணம் என்ன! அவ்வவற்றிற்கு பேர்பட்டனவற்றைத் தான் கண்டறியாதவன் அவ்வவற்றையும் வியப்பான்; கண்டறிந்தவன் அவமதிப்பான்.

உருசியில் வேறுபாடு வாதபித்த சேடங்களிற்றங்கியுள்ளது போல, கண் முதலான ஒவ்வொரு இந்திரியங்களுக்கும் உபாதிபேதமுண்டு; ஒவ்வொருவருடைய மனசுக்கும் பித்த வாத சேடங்களுக்குத் தக்கவாறு பேதம் உண்டு. மெய்யநுபவம் பொய்யநுபவங்களால் வந்தபேதம் சிறந்த வழக்கு.

உலகத்திலே மரணம், துன்பம், அவமானம் முதலான கவலைகளுக்கு மநுஷர் தேற்றம் பெறமாட்டாமல் அறிவுகலங்குகிறார்கள். இதற்கோ உய்யும்வழி கிடையாது. மனத்தேற்றத்திற்கும் வழி காணவில்லை; வழி உண்டு. அதைப்பெற்றவர்கள் தாம் அத்துன்பங்களுக்கு மருந்துபெற்றவர்கள். உலகநடையைப்பற்றி ஈசுவரன் கொண்டுடாத்தும் அபிப்பிராயத்தையும், தாங்கள் கொண்டிருக்கும் அபிப்பிராயத்தையும் சீர்

தூக்கி உண்மை தெரியவேண்டும். உலகோர் அபிப்பிராயம், தங்கள் சாமர்த்தியத்தால் துன்பங்களை விலக்கி இன்பங்களை ஆக்கி வாழலாம் என்பது. ஈசன் அபிப்பிராயம் இஃதன்று. தூண்டிலிரைபோலச் சுகத்தைக்காட்டி, அது நிமித்தமாய் ஆன்மாக்களை வருத்திப் பந்தம் அகற்றுவதே. எல்லாரும் சுகமாய் மாத்திரம் வாழ்ந்துகொள்ள வேண்டுமென்பது அவர் கருத்தன்று.

ஒருத்தி, பேதைப் பருவங் கடந்து, முலையரும்பி உறுப்பு வேறுபாடுகள் தோன்றிப் பெண்மையாகியபக்குவம் உண்டாங்காலம், ஆடவர்கள் தன்னை அழகுமுதலியவற்றால் அவாவவேண்டும் என்னும் பிரீதிகொள்ளுகின்றாள். இங்ஙனமே ஆன்மாக்களும் பக்குவ முறுங் காலத்தில், தான் என்பது ஆன்மாவேயென வுணர்ந்து தன்னை அழகுடையதென்று யாவரும் மதிக்கவேண்டுமென்னும் பிரீதிகொண்டு, கோபம், பொறாமை, களிப்பு, லோபம், மோகம் முதலான துர்க்குணங்களை அகற்றியொழுக முயற்சிப்படுவர். இதில் முக்கியமான முயற்சி, அகங்காரத்தை (மதிப்பை) அகற்றி நடக்க முயல்வதே. இஃதொன்று சரிப்பட்டால் மற்றவை யனைத்துஞ் சரிப்படும். இஃதொன்றுளதாயின், யாதொன்றும் சரிப்படுவதரிது. ஆக

லால்; இதை அகற்றி ஒழுகுவதே மிக முக்கியம்; முடிந்த பரமார்த்தப் பேறு.

பக்குவமாகாதது பேதை; அது தோன்றியது பெதும்பை; பக்குவம் முற்றியது மங்கை.

மெய்யுணர்வெய்தாதவர்கள் மத்தளம்; அஃதெய்தியவர் உரல். மெய்யுணர்வாளனுக்குத் துன்பந் தாங்குவது ஒன்று வருத்தம்; அதுவாதவனுக்குத் துன்பந் தாங்குவதும் வருத்தம்; தாங்காமையும் இயலாது. அவன் வருத்தத்தை ஆக்குவதும் உடையன்.

மெய்யுணர்வில்லாதவனுக்குப் பிறர் குற்றமே தெரியும்; மெய்யுணர்வாளனுக்குத் தன் குற்றமே தெரியும்.

ஈசுவரன் முற்றறிவர்; முழுதாற்றலர்; காருண்ணிய சுவரூபி; நம்மைப்போல் யாதொன்றிலேனும் இயலாமை உடையவரல்லர்; சோம்ப லுடையவருமல்லர்; தடுமாற்றம், மறதிகள் உடையருமல்லர். இத்தகையாளர் ஜீவர்களை நடாத்தும் விதம் தவறுனதாய் யாதும் குறை கூறத்தக்கதாயிராது. ஆதலால், உலகம் நடக்கிற பிரகாரம் எதுவோ அதுதான் சரி; எல்லாச் ஜீவர்களும் ஒழுகும்விதம் சரி. ஆன்மாக்களைப் பந்தித்திருக்கும் அஞ்ஞானங்களெல்லாம் ஒரு

விதமானவைகளல்ல. ஈசுவரன் அதனதன் போக்கில் அதையதை நடத்துவதே தகுதியென்று கண்டு, அத்தி றமே நடத்துகிறார்; வைத்தியசாலையிலுள்ள நோயா ளர்களின் நடவடிபோல. ஆதலால், யாரொருவரு டைய நடையையாவது நாம் சரியீனமென்று சொல் வதே சரியீனம். தான் நடைபெறுத்தும்விதமே சரி யானதென்று அவர் சொன்னார்.

உலகத்திலே, ஒருவனைக் கோபியென்றும், ஒரு வனைப் பொறுமையுடையவனென்றும், ஒருவனைத் திரு டனென்றும், இன்னனவாக நாம் ஒவ்வொருவரைச் சரியீனம் பேசி வெறுக்கின்றோம். சரியீனம் நம்மதே; அவரதன்று. ஈசுவரன் அவருக்கு ஊட்டி முடிந்த படிப்பின் திருத்தம் அதுவே.

இவன் கோபி, இவன் திருடன் என்று பிற ரைக் கண்டிக்கிறவர்களெல்லாம் தங்கள் சுகநிமித் தமே அதுசெய்கின்றார்கள். இவனுடைய சுகத்துக் காக அவன் திருடாமல் இருந்துவிட இயலுமா? இப்படியுங் கேட்கலாமா! தன்னயத்துக்காகத் திருந்த அறியமாட்டாதவன், பிறர் நயத்துக்காகத் திருந்த அறியக்கூடுவானோ?

பிறப்பையல்ல நீக்கவேண்டியது; அஞ்ஞானத்தையே. அஃதற்றால், பிறப்பால் வருத்தமில்லை. அது பரீக்ஷைபோலிருக்கும்.

ஆன்மாக்களுக்கு அஞ்ஞானம் எவ்விதமாய் அகலவேண்டும். அஃததற்கும் காரணமாகிய மலத்தில் உள்ள பிரகாரமாக, கோபம், பொறாமை, களிப்பு, வெறுப்பு, லோபம், டம்பம், மதிப்பு என்னென்னும் துர்க்குணங்களாய்ப் பரிணமித்து, நுகர்வாய்க் கழிந்து அகலவேண்டும். ஆதலால், ஆன்மாக்களிடம் இத்துர்க்குணங்களுடைமைபற்றி அவற்றை இகழ்வது மடமை.

பிறர் வேண்டும் என்று கேட்க, அவரைக் கண்டிப்பதும் திருத்தங் கூறுவதும் போதிப்பதுமே அவர்க்காக. இங்ஙனமன்றித் தாமாய் வலிந்து பிறர்க்கு இவற்றைச் செய்வதெல்லாம் தமக்காகவே; அவர்க்கன்று.

செல்வம் இன்பமான நிலை; தீவினைகளை யெல்லாம் ஈட்டுதற்கு நிமித்தம். துன்பமானநிலை, அவற்றை நுகர்தற்கு நிமித்தம். இன்பமானநிலையிற் களிப்பில்லாவிட்டால் அது இன்பமல்ல. துன்பமான நிலையில் அச்சமில்லாவிட்டால் அது துன்பமல்ல. இன்ப

மான நிலைக்குக் களிப்பு இயற்கை. அது மயக்கமா தலின் எல்லாத் தீவினைகளுக்கும் அது காரணம்.

மருந்தை உண்ணச் சம்மதமில்லாத அவிவே கிக்கு அதற்குக் கூலியாகப் பின்பு சிறிது இனிப்புக் கொடுக்கப்படுகின்றது. இனிப்பாலா மருந்தாலா பிர யோசனம்? சுகதுக்கங்களுள்ளே துக்கம் மருந்து போல்வது; சுகம் இனிப்புப் போல்வது. இன்னும், தூண்டிலூண் சுகம்; அதனாற் சாவு துன்பம்; இந்த ஊண் நல்லதா?

விவேகிகள், பயனற்றதான இனிப்பைக் கூலி வேண்டாது பயனுடைத்தான மருந்தையே உண்பார் கள். மெய்யுணர்வார் பயனற்றதான சுகத்தைப் பதில் வேண்டாது துன்பத்தையே பயன்நோக்கி வேண்டி நுகர்வர்.

மிஞ்சி வருந்துகிறவன் பரலோகத்துக்கு அவ் வளவுக்கு விரைவான். வருத்தம் நடைக்குச் சமம். சுகம் அடிக்கடி நுகர்வோன் பரலோக பாதைக்குத் தாமதப்படுகின்றான்.

ஊழின்வண்ணம் சுகநுகர்ச்சிக்கு இடமுண்டா னால், பொருளுக்கு வழிபார்த்திருக்கவேண்டியதில்லை.

நாகர்ச்சிக்கு ஊழ் இல்லாவிட்டால், பொருள் இருந்தும் அஃதில்லாததாகும்.

ஒரு பெரு நலத்தைப் பெறலாமாயின் எத்தனையோ நட்டங்களை (வருத்தங்களை) ஒருவன் அடையலாம். ஆன்மாவாகிய நான் பரிசுத்தனுதற்காக எத்தனையோ வறுமை, அவமானம், கிலேசம் முதலான பலவற்றை அடையலாம்.

துன்பத்துக்கிடமான செலவை உண்டாக்குவதெல்லாம் தவத்தை விலைக்குக் கொள்வதாகும். ஆதலின், அதே நன்று. தவத்தை யார் ஆகாதென்பர்? தவந்தான் துன்பம்.

ஒருவன் அகங்காரம் ஒன்றையும் விட்டுவிட்டால் அவனிடத்து முன்புள்ளதான குற்றங்கள் இழிவுகள் எல்லாம் அற்றுவிடும். அகங்காரம் விட்டவன் மேல் யாதும் குற்றங் கூறுவோர் சரியீனர். தன்மீதுள்ள குற்றங்கள் இழிவுகள் தீர வழியாது? அகங்காரத்தை அகற்றுவதே.

யாவனொருவன் யாதொரு பாவத்தைச் செய்கிறான்; அதனால் வருந் தண்டனையை நரகத்திலாயினும், பூமியிலாயினும் தானே அநுபவித்தற்குக் கடமைப்பட்டவனா யிருக்கின்றான். பிறன் செய்த பாவத்

திற்கு நாம் கடமைப்பட்டவர்களாயிருக்கவில்லை. இங்ஙனமாக, பாவிகளை நாம் குறைகூற, கண்டிக்க அல்லது நிந்திக்க நமக்குக் கடமையென்னை?

நமக்குச் சரியினரெனப் புலப்படும் குண ஒழுக்கங்களை யுடையோர் யாவரும், நம்மையே சரியினர் என அதனாற் றெரிவிக்கின்றனர். அதனால் அவர் நமக்குக் குருவுமாகின்றனர்.

யாவற்றினுஞ் சிறந்தது பரோபகாரம். அவற்றுள்ளே தலைமையானது அப்பிறர் குற்றங்களை அவர் வருத்தம்நோக்கிப் பொறுப்பது.

தனக்கு மேற்பட்ட பகையொன்றுளதாக அஞ்சாதவனே வீரன்; அவன் யாவன்? ஞானியே. தன்னை மேற்கொள்ளத்தக்கவன் ஒருவன் வந்து தன்னைத் தாக்கியபொழுது, அவனோடு பதில் சாதிக்க முயலின், அது அச்சம்பற்றியதாயிருக்கும்; அல்லது பொறாமையாயிருக்கும். பொறாமை, பிறன் மேம்பாட்டைச் சகியாமையாதலின், பதில் சாதிக்க முயறல், எவ்வாற்றானும் தன்பாற்றாழ்ச்சியுடைமையைப் புலப்படுத்தும். ஆதலின், பதில்செய்யாமைதான் வீரம்.

பிறர் குற்றஞ் சகியாமை பொறாமை. ஆகவே, அது தன்பாற் சிறுமையுடைமையாகப் புலப்படுத்துகின்றது.

நம் வாழ்நாள் ஒவ்வொன்றிலும் எவ்வளவும் துன்பத்தைப் பெற்றுக்கொண்டோமோ அவ்வளவுந் தான் பிரயோசனம். இந்தச் ஜநநத்தில் எவ்வளவு துன்பத்தைப் பெற்றோமோ அவ்வளவுந்தான் இந் தப்பிறப்பால் நாம் பெற்றுக்கொண்ட பயன்.

பிறரிலே, உரித்தாளிகள் அன்னியர் என்னும் யாரிடத்தும் நாம் குற்றங்கண்டு குளறுவதெல்லாம் நமக்காகவே. நமது சரியீனமே எல்லாம்.

துன்பங்களை வெறுப்பாய் நுகர்கின்றவன், மருந் தைப் பிரீதியற்று உண்ணுஞ் சிறுவர்களை யொக் கின்றான். இது பெரும் மடமை. துன்பங்களை ஈசுவ ரன் நிறுத்தும்வரையும் நுகரவேண்டும். பிள்ளைகள் சம் மதியாவிட்டாலும் தாய் அவைகளுக்கு வலிந்தாயி னும் மருந்தூட்டாமல் விடுவதேயில்லை. இங்ஙனமாக, நாம் சம்மதியாமைதான் பெரும் மடமை.

அஞ்ஞானத்தடிப்பான காலத்திலே, பிறர் உண்ண, உடுக்க, களிக்க, மனம் பொறுக்கமாட்டா தவன், அதன் முடிவான காலத்தில், பிறன் தன் பொருளைத் திருடவும், தன் மனையாளை அபகரிக்கவும் இன்னும் எவ்வித தீங்குகளைச் செய்து மகிழவும் அதற்கெல்லாம் மனம் உவக்கக் காத்திருப்பான்.

இன்பங்களின்மேல் ஆன்மாக்களுக்கு உளவாயிருக்கும் ஆசைதான் திரோபவ காரணம்.

அகங்காரம் தம்மை மேற்படுத்தற்குரியது என்று எண்ணிக் கொள்ளுகின்றூர்கள். அது, பொருமையை விளைத்துத் தன்னை அவனிற் ருழ்ந்தவனுக்கி விடுகின்றது. பொருமை செய்வோன் தாழ்ந்தவன். அதற்கிடமானவன் உயர்ந்தவன்.

இன்பத்தின்மேல் ஆசையுளதாயிருக்கு மட்டும் ஆன்மாக்களுக்குத் துன்பத்தில் அச்சம் உண்டாகாது. ஆசையற்றுத் துன்பத்தில் அச்சம் வந்தவர்களுக்கு, அதை விளைப்பார்மேற் கோபம் பொருமை முதலிய தீக்குணங்கள் விருத்தியாகும். துன்பமானது, பிணிக்கு மருந்துபோல, அஞ்ஞானத்துக்கு மருந்து என்னும் உண்மை தெரிந்து அநுபவம் உண்டாகத்தான் துன்பத்தில் வெறுப்பற்று விருப்புண்டாகும்.

துன்ப நுகர்ச்சியாற்றுனே அஞ்ஞானம் அகலுகின்றது. அதற்குச் ஜீவர்களது உதவி ஒருவர்க்கொருவர்வேண்டியது. ஒரு ஆன்மா தனது அஞ்ஞானத்தைக் கோபம், பொருமை, அவமதிப்பு, திருட்டு, வியபிசாரம், நிந்தை முதலான பரிணமிப்பால் மற்றவற்

திற்குத் தாக்க, அவை, தாம் முந்திய பிறப்பிற்செய்துகொண்ட கோபம் முதலிய தீவினைக்கீடாகத் துன்பமாய் நுகருகின்றன. இங்ஙனமே ஒவ்வொன்றும்.

ஒருவனுக்கு நாமாய் ஒரு புத்தியை போதிக்க முயல்வதும், இன்னும் நாமாய் வலிந்து எதைச்செய்ய முயல்வதும் முன்னிருந்த அவனது நிலையைச் சரியீனம் என்று எண்ணச்செய்தலினல் தவறுகின்றன.

நமக்குச் சம்பவிக்கும் இருவினைகளும், முந்தி நாம் செய்ததற்குப் பதில் என்று சமாதானம்பண்ணு. அல்லது ஈசனே நமது நன்மைக்காகத் தாயாக விளைக்கின்றார் என ஒப்புக்கொள். இந்த இருவிதமுமன்றி வேறுகாரணம் யாதுமின்மையின் அநுபவிக்கவருவது யாதையும் நீ விசாரமின்றி ஒப்புக்கொள்ளலாம்.

எவர்கள் எதை எளிதிற் பெறுகின்றார்களோ, அவர்கள் அதிற் செருக்குடையராவார்கள்.

அறிவைப் போதனையாகப் பெறுவதிலும் அநுபவமாகப் பெறுவதே உறுதியானது. ஆதலால், போதனையாக உணர்த்தும் ஆசானிலும், அநுபவமாக உணர்த்தற்குரிய பகைஞர், மூடர், சிறுவர், சோம்பலாளர் முதலானவர்களே விசேடமாக நன்றி பாராட்டற்குரியவர்கள்.

அழுந்திய அஞ்ஞானிக்குத் திரோதானசத்தி போலச் செல்வமும் அத்தகைய மறைப்பிற்குரியது.

சுகம் அநுபவிப்பதிலும், துன்பத்தை அகற்றுவதிலும் நாம் ஆக்கிரங்கொண்டவர்களாய் இருக்கின்றோம். அதுபோலவே பிறர் விஷயத்திலும் நாம் நடுவுநிலைமையாய் இருக்கவேண்டியது. ஒருவன், கோபம், பொறாமை, களிப்பு, மதிப்பு (செருக்கு), பிதற்று, வைவு, ஊறு, திருட்டு, பழிப்பு, வஞ்சம் முதலான குற்றங்களைப் பிறர்பாற் செய்யும்போது, அவற்றை அவர் தம் நோய் தணிந்து ஆறுதற்காக நாம் இரக்கமுடையராகவேண்டும். சுகம் அடைவதிலும் அப்படியே.

வறியவன், உணவு காமம் முதலிய புசிப்பு இல்லாமல் வருந்துகிறான்; செல்வன், அவற்றை மிகப் புசித்து வருந்துகிறான். ஆகவே, துன்பத்திற்குக் காரணம் வறுமையா?

கோபத்தின் இழிவும் கெடுதியும் கோபிக்கிறவனுக்கல்லத் தெரிவது; படுகிறவனுக்கே. பொய், களவு, வியபிசாரம், பொறாமை, கடுஞ்சொல், வைவு, குத்திரம், வஞ்சகம், பக்ஷபாதம், ஊறு இவை முதலான எவ்வித துன்பமும் அவற்றைப் படுகிறவர்களுக்கே

பயன்படும். இதனாலும், துன்பமே உறுதிபயப்ப தென்பது தெளியப்படும்.

தன் குற்றங்களைத் தனக்கு விளங்கவாதவரையும் தான் அவற்றைச் செய்யவே வேண்டும்.

களவு செய்தவன், தான் படுந் தண்டனையைப் பிரீதியாகப் படவில்லை. அதுபோலவே, துன்பங்களை ஒருவன் ஊழ்வினைப் பயனென்று உடன்பட்டு, பட்டுத்தரிப்பது ஆற்றுமையான உடன்பாடு. இங்ஙனமே, ஈசுவரன் நமக்குத் தந்தனவும், ஊட்டுவனவுமாய யாவற்றையும் நாம் திருப்தியென ஒப்புக்கொள்ளல் வேண்டுமென்னும் இதுவும் ஆற்றுமையான உடன்பாடே.

காயத்தாலும் வாக்காலும் மனத்தாலும் ஆகிய இம் மூன்றாலும் தன் கண்நிகழ்வனவற்றைப் படிப்பதே படிப்பு.

நீ ஒரு ஆயுதத்தால் யாதொன்றை அரியும் போது அது அரிபடாதிருந்தால் "கத்தி கூரில்லை" என்று பேசாதே. அது நீ துர்ப்பலன் என்பதையே விளக்கும். "இந்தக் கத்தியால் இதை நான் அறுக்க மாட்டேன்" என்று உண்மை பேசு.

ஒருவன், தான் யோக்கியன் என்னும் மதிப்புக்காக நடக்கவேண்டிய திருத்தத்துக்கு நாம் புத்தி

போதிக்கவேண்டியது அவசியமல்ல, தனக்கு மதிப்பை வேண்டுகிறவன் அதற்காகத்தானே திருந்த நடப்பான்.

தனக்கு அஞ்ஞானத்தை அகற்ற ஆத்திரங் கொண்டவனுக்கே திருத்தத்துக்காகப் புத்தி சொல்ல வேண்டியது. அதுவும், அவன் கேட்டால், கேட்டவனுக்கும் பக்குவந்தெரிந்து, தக்கதை உணர்த்தல் வேண்டும்; மகிமைக்கு ஞானியாக முயன்றவனுக்குமல்ல.

விருப்பு அற்றவனுக்கு மனிதருள்ளே நல்லவர் இவர் என்ற வேறுபாடில்லை; வெறுப்பு அற்றவர்களுக்குத் தீயவர் இவர் என்ற வேறுபாடில்லை.

பிறர் செய்யுந் தீங்குகளுக்குப் பதில்செய்யும் முயற்சி இருக்குமட்டும், ஒருவனுக்கு அஞ்ஞானத்தை உணரும் உணர்ச்சியே சித்திக்கமாட்டாது.

தனக்கு அஞ்ஞானத்தை அகற்ற முயன்று கொண்டவனுக்கு அதன் வேதனை உணரப்படுதலால், பிறனுக்கும் அது அவ்வண்ணமே என உண்மை தெரியப்படும். ஆகவே, பிறன் செய்யும் கோபம், பொறாமை, வைவு, புறங்கூற்று, செருக்கு, அவமதிப்பு, அணுப்பு முதலிய குற்றங்களிலெல்லாம் அவன்மேல்

இரக்கம் உதிக்கும். அதனுல் அவன் தன்மேல் அவற்றைச் செய்து அவற்றுலாகிய வருத்தந் தணிபட்டுர் என்னும் உடன்பாடு உண்டாகும். இதுதான் பரோபகாரம்.

செல்வத்தாற் களிப்பும், வறுமையாற் கவலையும் இயற்கை; ஆயினும், இவை அவரவர் அறிவுக்குத் தக்கபடியிருக்கும். செல்வர் வீட்டுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட வறியவள் ஒருத்தி, தனக்குப் பெரும்பாக்கியம் கிடைத்ததாகச் செருக்குற்ருள்; மற்ருெருத்தி, தான் அவரளவுக்குத்தக்க செல்வம் இல்லாதவளாய் முடிந்ததே; இதினும், வறியவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டாற் செருக்காயிருக்கலாமேயென்று கவலைகொண்டாள்.

அகங்காரமாகிய நோய்க்குச் சத்துருக்களாகிய துன்பஞ் செய்பவர்களே வைத்தியர். அவர்கள் செய்யும் திருட்டு, ஊறு, விபசாரம், வைவு, இழிப்பு, புறங்கூற்று, கோபம், பொருமை, அவமதிப்பு, அணுப்பு முதலான துன்பங்கள் தனக்குப் பொருமையை விளைக்க அவைகளே மருந்தாகும். இத்துன்பமாகிய மருந்தில்வழி அகங்காரநோய் மற்ருெருவிதமாகவும் மாருது.

ஒவ்வொருவரும் தாம் தாம் ஏதைச் செய்யும் போதும் அவ்வப்போதும் அஃதனைச் சரி (நேர்த்தி) யென்றே செய்கின்றார்கள். யாரைக் குறைசொல்லலாம்?

யாதொன்றற்கும் அஞ்சித் துன்பமென்று பின் வாங்காதவனே ஞானி.

பிறர் செய்கைகளுள்ளே நமக்கு அருவருப்பா யிருப்பவைகள் எல்லாம் [அங்ஙன மிருத்தற்குக் கா ரணம்] அவை நமக்குத் துன்பமாயிருப்பதனாற்றான். துன்பத்தைத் தனக்கு நலமென்று உணர்ந்து வருந் துகிறவன் பிறர் விஷயத்திலும் நடுவுநிலைமையாயிருக் கவேண்டியது. இதுதான் அருள். அபக்குவனுக்கு அருள் ஒருவிதம்; பக்குவனுக்கு ஒருவிதம். எந்த நிலையிலும் மற்றவர்களைத் தன் போலக் காண்பது தான் அருள்.

சிவசாயுச்சியம்.

பிரமசாக்ஷாத்காரம் ஒருவனுக்கு எவ்வாற்றாற் கைகூடவேண்டும்? தான், ஈசுவரனுக்குப் பூசை செய் பவன் அவனைத் தானாகக் காண்கின்றான். அதனோடு அன்பும் பிரவிர்த்தியாகின்றது. இத்தகையானுக்கே மேற் கூறியது கைகூடும். பூசை, அநுபவத்தால் தானாகச்செய்கின்றது. அநுபவத்தால் வந்த இந்தப்

பாவனையும், அதனோடு சகசமாயுதித்த அன்பும் ஆகிய இந்த இரண்டுமின்றி ஈசுவரசாயுச்சியம் யாண்டுச்சித்திக்கும்? பூசித்து வாராதவனுக்கு அன்புமில்லை. ஈசுவரனிடத்தே அன்பும் இல்லாதவனாய், வெறும் பாவனையால், "நான் பிரமம்" என்று ஊழிகாலம் சும்மாவிருந்து பார்த்தும் என் பயன்! இரண்டு பொருளை ஒட்டுவதற்குப் பிசின் போலவே, பிரம பாவனைக்கு அன்பு நியதம். அன்பாலேதான் தானாகவேண்டும். (தான்=ஈசன்.)

எல்லாவற்றினும் பிச்சைத்தனமாவது யாது? மற்றவர்களை யெல்லாம் தனக்கு இதஞ்செய்து ஒழுகும்படிவேண்டுதல். பெருந்தனமாவது யாது? எல்லாருக்குந் தான் அவர்நெறிப்பட்டு அவர்க்கு இதஞ்செய்வானாய் ஒழுகுதல். இவ்விரண்டன் சுருக்கமாவது: பிறரைத் தனக்கு நல்லவராயிருக்க வேண்டுதலும், அதுவேண்டாது தானே அப்பிறர்க்கெல்லாம் நல்லவனாயிருப்பதுமாம்.

சுகமானது தூண்டிற் றசைபோலச் ஜீவர்க்குத் துன்பத்தில் மாட்டுவதற்காகவும், வருந்தினோர்க்குச் சிறிது ஆறுதற்காகவும், செருக்குற்று [அதனால்] உண்மையை மறந்து ஆகாமியத்தை ஈட்டுவதற்காகவும்

ஈசுவரனால் ஊட்டப்படுகின்றது. ஆதலால், அத்தகையதாகிய சுகத்தை நம்முடைய பிரியத்துக்கு நாம் விழைதலாகாது; ஈசுவர ஆஞ்ஞையாகக் கிடைத்தால் நுகரலாம். அதையும் உடம்படாமை நன்று.

அஞ்ஞானம் திரிகரணங்களாலும் கக்கியே யழியும்.

பிறருடைய ஆசாரம், உடை நடை முதலிய பாவனை, பேச்சு, நாகரிகம், பொறுமைமுதலிய நற்குணம், ஆகிய இவற்றை யெல்லாம் ஒருவன் நிந்திப்பது இவனது அஞ்ஞானமே. ஆன்மாக்களிடத்தே காணப்படுகின்ற செருக்கு, களிப்பு, பக்ஷபாதம், வஞ்சனை, லோபம், பொறாமை முதலான குற்றங்களை யெல்லாம், அவைகளிடத்தேநிகழும் வாந்தி, பேதி, குத்து, வலி, சுரம் முதலான நோய்கள்போலக் கவனிக்கவேண்டியது.

தாம் இம்மையிலே, செல்வம், உத்தியோகம், கல்வி, இராசரீகம் முதலான பேய்பாடுகள் ஏதும் உடையராயிருந்தும், அவற்றை இப்பொழுதுபோல் மறுமைக்கும் வேண்டுமேயென எண்ணி முயல மனந் தரியாதவர்களிடத்தில் வேறென்ன யோக்கியக்குணந் தான் இருக்கும்?

ஆன்மாக்களுக்குள்ள குண ஒழுக்க வேறுபாடுகள் எல்லாம் அவ்வவற்றின் அஞ்ஞானம் பற்றியதாகலான், அவைகளை, (இது நல்லது, இது தீயது என்பனவான விகற்பங்களை) அவற்றின்மீது ஏற்றுதல் தகாது. திருப்திகொள்ளாமை, தம்குற்றமேயன்றிச் செய்வார்மேலதன்று.

பிறர்க்குத் தீங்கு செய்பவர்களெல்லாம் தாம் மேலே பக்குவப்படவும், அவற்றைப் படுவோர் இப்பொழுது பக்குவமுறவுமே அவற்றைச் செய்கின்றார்கள்.

அபக்குவனுடைய கேள்விக்கு உத்தாஞ் சொல்ல முயல்வது, தனதுமதிப்பு முதலிய அஞ்ஞானமே.

உன் பிரீதிக்காக, மற்றவனை அகங்காரம் அடங்க, நீ வேண்டுவது எவ்வளவு மடமை! அச்சத்துக்காக அடங்குவது அடக்கமன்று. அகங்காரம் அற்றால் ஞானி. உன் மகிமைக்காக மற்றவனை ஞானியாக்க வேண்டுவதிலும், நீ அடங்கி ஞானியாவதன்றோ பெருமை.

இச்சித்த வேறேதோ கிடைத்தும், நீ திருப்தி கொள்ளமாட்டாயென்பதற்கு, தற்போதிருக்கும் உனது நிலையில் நீ திருப்திகொள்ளாதிருப்பதே சாக்ஷி.

ஜீவர்களை [நீசெய்யும்] துவிதபாவனையே பாவமாவது; தானாகப் பாவனையே புண்ணியமாவது. நோயாளிகள் அஃதுடையராயிருப்பதுபற்றிப் பெற்றார்க்கு அவர்கள்மேற் கோபமல்ல. இங்ஙனமே, அஞ்ஞானப் பிணியாளராகிய ஜீவர்கள்மாட்டு ஈஸ்வரன் ஈஸ்வரிகளுக்கும்.

குற்றங்களை, அவற்றின் காரணம் பயன் இவைகளை முன்னுணர வல்லவன் செய்யவேண்டியதில்லை. அதுமாட்டாதவன் செய்து பின்பு உணரக்கடவன்.

துன்பத்தையே வேண்டி நுகர்வோன் உத்தமன். அதனோடு இன்பத்தையும் வேண்டிச் சமமாக நுகர்வோன் மத்திமன். "நன்றாங்கா னல்லவாக் காண்பவ ரன்றாங்கா லல்லற் படுவ தெவன்". இன்பத்தை மட்டுமே வேண்டி, துன்பத்துக்குத் தப்ப முயல்வோன் அதமன். அதுவுஞ் சித்திபெறாதது. மேலும், உத்தமன், இன்பங்கிடைப்பின், அதை ஈசுவரப் பிரீதியாக்கி, தான் உவவான்.

எதொரு குற்றத்தை ஆன்மா செய்யுமோ, [அது] தான் அக்குற்றமாகிய அஞ்ஞானம் அகல. (அஞ்ஞானத்தினின்றும் அகல.) வாந்தி செய்யவேண்டியவன் செய்துசுகப்படவேண்டியதை ஒக்கும்.

பிறரை, அவர் அழகாவது பேச்சாவது நடையாவது மற்றும் எவ்வித நாகரீகமாவது குணமாவது ஒழுக்கமாவது நன்ருயில்லையென்று அவைபற்றி வெறுப்போமாஞல் பிறரும் நம்மை இங்ஙனம் [இவை பற்றி] வெறுப்பார்களே. நாம், பிறரை வெறுக்கும் அதுகொண்டு ஈசனும் நம்மை வெறுப்பாரே. [பூரண] செப்பம் ஆரிலே சரியென்று முடிவுபட்டது. ஒருவனுக்கு நன்ருயிராததொன்று மற்ருெருவனுக்கு நன்ருயிருப்பதுமுண்டே.

என்மேற் புறங்கூறுகிறவன் பொருமையாகிய முட்டுத்தணியட்டும்; கோள் மூட்டுகிறவன் வாயைவிற்றுப் பலன் பெறட்டும்; வைகிறவன் வைது கோபமுட்டுத் தணியட்டும்; இழிப்பவன் இழித்து உவக்கட்டும்; இவர்கள் இவ்வாற்ருன் வருத்தந் தணிந்து சுகமுற, நான் இரங்கக்கடவேன். பிறர் நமக்குச் சுகஞ்செய்வாராயின், அது நமக்கு மறப்பை விளைத்து, ஈசனையும் உறுதியையும் மறப்பிக்கின்றது. பிறர் நமக்குத் துன்பஞ்செய்வாராயின், அவர் நம்மைத் தவஞ் செய்விக்கின்றவராவர். ஆகவே, அதன் பயன் எவ்வளவு பெரியது.

பிறர்க்கு நீ நல்வினைகளைச் செய்யும்போதாயினும், துன்பங்களைச் செய்யும்போதாயினும், கண்டிக்

குப்போதாயினும், பழிக்கும்போதாயினும் நீ செய்யும் அவைகள் உன் கருத்துக்கு எத்தகையவாயிருக்குமோ, அவர்கருத்துக்கும் அவை அத்தகையவாகும் என்று முடிவுபண்ணிக்கொள்ளாதே. அவரவர் அறிவுக்குத் தக்கபடி வெவ்வேறுபாடாயிருக்கும்.

ஒரு கொடையாளி, தன்னிடம் வந்த யாசகனை, "உனக்கு யாதுவேண்டும்" என்றான். அவன் "உன் மனையாளைத் தரல் வேண்டும்" என்றான். அதற்கு அக் கொடையாளி சினங்கொண்டான். அவர்களுக்கிடையில் ஈசுவரன் வந்து தோன்றிக் கொடையாளியை நோக்கி "நீ யாசகனாயிருக்க விரும்புகிறாயா? கொடையாளியாயிருக்க விரும்புகிறாயா? நீ கொடையாளியாயிருக்க வேண்டுமாயின், யாசகர் உன்னிடம் இரப்பனவற்றுள், உனக்குச் சுதந்திரமாயிருக்கும் எதையும் நீ கொடுக்கவே வேண்டும். உன் தேகத்தைக் கேட்டாலும் கொடுக்கவே வேண்டும். நீ ஒன்றையும் கொடுக்க இயலாத பக்ஷம், நீயும் இரப்பவனாகின்றாய்" என்று கூறிச் சென்றார்.

மழையினாலும் வெள்ளத்தினாலும் இடியினாலும் மின்னலினாலும் மலையினாலும் தீயினாலும் என்றிவை போன்ற பூதங்களாகிய சடங்களாலும், பாம்பு தேள்

முதலிய சிற்றறிவுப் பிராணிகளாலும் நமக்குத் தீங்கு சம்பவிக்கும்போது, அவைகளை, அவற்றாற்றானே சம்பவித்தனவென்று பொறுப்போமாயின், மநுடரால் விளையுந் தீமைகளையும் அவ்வண்ணமே பொறுக்கலாமே. மேலே கூறியவைகளை ஈசுவரனால் விளைந்தனவென்று பொறுப்போமானால், மநுடரால் விளைகின்றவைகளையும் அவ்வண்ணமே ஈசுவரனால் விளைந்தனவென்று பொறுக்கலாமே. மநுடரால் தீங்கு விளையும்போது, அதுபற்றி அவர்மேலே கோபஞ்செய்கின்ற நாம், வெள்ளம் தீ முதலிய சடப்பொருள்களால் விளைந்தனவற்றினும் ஈசுவரனை முற்படுவோமாயின் அவர் மேலே கோபஞ்செய்வோமன்றோ! அவர் நமக்கு முற்படாமையினாலும், முற்படினும் நமது கோபம் அவர்கட் செல்லாமையுமன்றி, அது நமக்கே தீங்கு பயப்பதாலும், அவர்மேலே நாம் கோபஞ் சாதிப்பது இயலாதாகின்றது. இதனால் மாநுடர்மேலே கோபம் பொருமை சாதிக்கின்ற நாம், ஈசுவரன்மேலும் அவை செய்யக் கருத்துடையேம் என்பது திடமாகின்றது. இதனால் மாநுடர் மேலே கோபம் பொருமை முதலிய துர்க்குணங்கள் அற்றவர்களே ஈசுவரன் மீதும் அஃதற்றவர்களென்பது முடிபாயிற்று. மாநுடர் மேலே சாதிக்கும் துர்க்குணமெல்லாம், ஈசு

வரன்மேல் அஃதுடைமைக்குச் சமமாம். இனி, ஈசுவரன், சடப்பொருள் காரணமாக நமக்கு விளைக்குந் தீங்குகளெல்லாம் நம் பயன் கருதி நமக்கு அவர் செய்யும் நன்மைகள் என்பது சித்தமாயின், மாநுடரால் விளைகின்றனவற்றையும் அங்ஙனமே சமாதானம் பண்ணி யிருக்கலாமே.

உலகத்திலே யார் பெரியவர், யார் சிறியவர்? யார் நல்லவர், யார் பொல்லாதவர்? யார் தேவைப் பட்டவர், யார் தேவைப்படாதவர்? யார் பகைவர், யார் உறவர்? யார் வேண்டுபவர், யார் வேண்டப் படாதவர்? யாது நிலை, யாது நிலையற்றது? எதை நம்பலாம், எதை நம்பக்கூடாது? ஈசுவரா! எல்லாம் உன்னுடைய மாயை. ஒரு கால் பெரியவனென்றவன் பின்பு சிறியவனுகின்றான்; ஒருகால் உறவோன் பின்பு பகைஞன்; ஒருகால் பகைஞன் பின்பு உறவோன். மற்றவைகளும் எல்லாம் இவ்வண்ணமே.

ஈசுவரா! இந்த உலகத்திலே தொட்ட முயற்சிகள் எத்தனை! பட்டபாடுகளெத்தனை! கெட்ட கேடுகளெத்தனை! பெற்ற பேறுகளெத்தனை!

மனமே! இன்பமுஞ் சரியே துன்பமுஞ் சரியே; ஒன்றிலும் நினைப்பு வேண்டியதுமில்லை. ஒன்றிலும்

பேச்சு வேண்டியதுமில்லை. நீ குற்றவாளியாயிருக்குமளவும் பிறரைக் குற்றங் கூறுவது பக்ஷபாதம்; இன்னும் அது பொறாமையின் காரணமாம். "திருத்துதற்காகப் பிறரைக் குற்றங் கடிகிறேன்" என்பையாயின், தனது அஞ்ஞானத்தை அகற்ற விரும்பி முயலும் ஒருவனுக்கே, அவனும் வேண்டிக்கொண்டவழி இயையும். இங்ஙனமன்றி, இன்பதுன்ப நிமித்தமாகப் பிறரைக் குற்றங் களைந்து திருத்துவது அவசியமற்ற காரியம்.

குற்றவாளி (அஞ்ஞானி) தான் அழுக்காறு கோபம் முதலிய துர்க்குணத்தாற் பிறனிடத்துக் குற்றங்களையே காண்பான். குணவாளி (மெய்யுணர்வாளி) அருள் என்னும் குணம் கைவந்தமையால், பிறரிடத்திலே குற்றங்காண விரும்பான். குற்றம் புலப்படினும் அதற்காக இரங்குவான். தான் குணநயம் உடையனாதலின் பிறரிடத்தும் அவற்றைத் தேடிக்கண்டு வியப்பான்.

அன்பு, தனக்கு இன்பந்தருவார்க்கண் உள்ள பிரீதி. அது, தன்னைப்போல் அவர்களைப் பாவித்தலால் நிகழ்வது. விருப்பு வெறுப்பு அற்றவர்களுக்கு அவ்வன்பே பிறர்மாட்டு அருளாய் மாறிவிடும்.

பிறரிடத்தேபெறும் இன்ப நிமித்தமாக அவரிடம் வைக்கும் பிரீதி, அன்பு எனப்படும். பிறர் அடையுந் துன்பங்கண்டு அதுநிமித்தம் அவரிடை வைக்கும் பிரீதி இரக்கம் எனப்படும்.

தான் பெறும் இன்பநிமித்தமாக அப்பிறரிடை உண்டாவது அன்பு. தமது அன்புக்குரியார் துன்புறுவதுகண்டு உண்டாகும் இரக்கம் அவரால் றமக்குக் கிடைக்கும் இன்பத்துக்காகவே.

ஈசுவரன், நமக்குப் புத்தி குறைந்த சமையத்தில் தெரிவித்து உதவி செய்வான். அறிவாளி, தன்னிற் ருழ்ந்தவர்களது அறிவினளவு உணர்ந்து அதற்குத் தக்கவிதமாய் நடக்கவேண்டும். அல்லாதபக்ஷம் அவன் குற்றவாளி. குழந்தைக்கு முன்னே நெருப்பை வைத்தால் அது தன்னைச் சுட்டுக்கொள்ளும் என்பது அறிவாளி தெரிந்தவிஷயம். அப்படிச் சுட்டுக்கொள்ள வைப்பது அறிவாளியின் குற்றமல்லாது குழந்தையினதன்று.

சாத்தன் என்பவன் கொற்றனைப் புறங்கூற, அதுசமையத்தில் கொற்றன் அதனைப் பக்கத்தில் நின்று கேட்டுக்கொண்டான். பின்பு கொற்றன் அது நிமித்தமாகச் சாத்தனோடு சண்டைக்கு முயன்றான்.

அப்பொழுது சாத்தன் கூறிய சமாதானம் "கொற்ற, பொறு பொறு, நான் உன்னை இகழ்ந்தது ஒருபக்கம் இருக்கட்டும்; நீ கேட்கத்தக்க எளிதாக நான் பேசியதுதான் குற்றம்" என்றான்.

ஒருவனுக்கு ஏதும் நன்மை செய்திருப்பதினும், அவனிடம் ஏதும் தீங்குசெய்யப் பெற்றிருப்பது அதாவது துன்பம்பெற்றிருப்பது பெரும் நன்மை.

ஒருகாலமும் பிறனுக்கு ஒருவிதமாகவேனும் வெறுப்புண்டாகாமல் நடந்துகொள். பிறனுக்கு உனது நடையால் ஒருவித இம்சையும் உண்டாகாமல் நடந்துகொள். இது பெருஞ் சாமர்த்தியம்.

மானமுடையவனிலும் அது கெட்டவன் நமக்கு நல்லவன். அவன் நம்மிடம் இரந்து நம்மைத் தியாகியாக்குகின்றான்.

அகங்காரம், தன் பயன் நுகர்ந்தாற்றான் கழியும்; ஒவ்வொருவித ஆசையும் இங்ஙனமே; கோபம் பொறுமை முதலியவும் இங்ஙனமே. ஒன்றை அநுபவித்துத் தீரவேண்டுமே யல்லாமல், எல்லாவற்றையும் சற்போதனையான் மட்டுந் தீர்ப்பது இயலாது; போதனை அநுபவம் இரண்டும் வேண்டும்.

மெய்யுணர்வாளி தீங்குகளை ஆன்மாவாகிய தனக்குக் கெடுதியென்று அகற்றுகிறான். லௌகிகன் தனக்குத் துன்பத்துக்கிடமாகின்றதென்றும், இன்பத்துக்கு இடையூறென்றும் ஒருவாறு தீங்குகளை அகற்றுவான். இது யோக்கியத்துட்பட்டதல்ல. ஆன்மலாபத்துக் கிடையூறு என்று விலக்குபவனிலும் அருளால் விலக்குபவனே யோக்கியன்.

நீ அகங்காரி என்று பிறரைக் கண்டிக்கிறவனும் அகங்காரி. நீ எப்பொழுது சரிப்பட்டாய் என்பதற்கு அறிகுறி. நிகழ்வதையெல்லாம் சரியென உன்மனம் எப்பொழுது உடன்பட்டதோ அப்பொழுது நீ சரிப்பட்டாய்; அப்பொழுது உனக்கு வாக்கும் இறந்தது; மனமும் இறந்தது.

ஒப்பு: இதில் அனைத்தும் அடங்கும். (1) இருவினை ஒப்பு. (2) அனைத்தையும் நடுவுநிலைமையாக ஒப்பு. (3) எல்லாம் திருவருளாய் ஒப்பு. (4) தான் பிறர் என்னும் வேறுபாடில்லாமல் ஒப்பு. (5) யாவரையும் அருளாய் ஒப்பு. (6) எல்லாச் சீவரும் ஒன்றென ஒப்பு. (7) எல்லாத் தெய்வமும் ஒன்றென ஒப்பு. (8) தனக்கு ஈசுவரன் தரும் சுகபோகங்களை நமக்கு இது அமையும் என்னும் திருப்தி

ஒப்பு. (9) தனக்கு ஈசுவரன் ஊட்டும் துன்பத்தை வேண்டாம் என்று வெறுக்காமல் உடன்படல் ஒப்பு. (10) நிகழ்வதெல்லாம் சரியென்னும் ஒப்பு.

பாக்கியவான்: இயற்கையிலே தான் செல்வனு யினுமென்! வறியவனுயினுமென்! தனக்கு ஈசுவரன் இட்ட சுக துக்க நிலைமையிலே திருப்தியுடையவன் பாக்கியவான். அதில் திருப்தியில்லாது குறைகூறி முறுமுறுக்கிறவன் அற்பன்.

அருளாவது, நோயாளிகண்மேலும் அவர்க ளுக்கு அந்நோயைப் பரிகரிக்கும் தருமவைத்தியன் மேலும் உளதாய இரக்கம். நோயென்றது அஞ்ஞா னம். நோயாளிகளிடத்து அவர்கள் வருந்துவது கண்டு சகியாமையால் உளதாகின்றது. வைத்தியனி டத்து அந்நோயைமாற்றி உய்விக்கும் தயாளம் பற்றி உளதாகின்றது.

தன்மேலே யாவரும் பற்றுள்ளவராயிருக்கின் றனர். ஆதலால், அதுபோலவே மற்றை உயிர்களி டத்தும் ஈசுவரனிடத்தும் பற்றுள்ளவராய் எவர்க ளும் இருக்கவேண்டியது. நடுவுநிலைமையுடையவன் இப்படி ஒழுகுவான்.

பிறரிடத்தே குற்றங்கண்டு கண்டிக்கிறது அவர் களைவருத்துவதாயிருக்கிறது. ஆதலால், அந்த இம் சையை நாம் ஏன் செய்யவேண்டும்? அதற்கெல்லாம் அதிகாரி ஈசுவரன். அவர் குற்றங்களில்லாதவர். நாம் கோபம் பொருமை முதலிய துர்க்குணம் உடையேம். ஆதலால், நாம் செய்யும் கண்டனம் அக்குற்றம்பற் றியதாயிருக்கும்.

பிறரை நாம் குற்றம்பற்றிக் கண்டிப்பது அவர் நயத்துக்காயின், அவர், நம்மிடம் திருத்தஞ் செய் யும்படி வேண்டிக்கொண்டாலன்றோ அது கூடும். வேண்டினும், எம்மிடத்திற் கோபம் பொருமை முத லிய துர்க்குணம் உண்டாயமட்டும் அது தகாது.

நாம் பிறரைக் கண்டிப்பதெல்லாம் நமக்குத் துன்பம் நிகழாமைக்காகவேனும் இன்பத்துக்காகவே னுமாயிருக்கின்றது. ஆதலால், அக்கண்டனம் நமது கோபம் பொருமைகளைச் சகிக்கமாட்டாமைபற்றி நிகழ்வது. ஆதலின் அது தகாது.

ஈசுவரன், ஆன்மாக்களோடு எப்படி நடக்கிறரோ நீயும் அவர்களோடு அப்படி நட. தன் ஆன்ம ஈடேற் றங்கருதி ஒருவனிடத்து உளதாகுங் குணத் திருத்

தமே திருத்தம். அச்சம்பற்றியாதல் உலக மதிப்புக்கரு தியாதல் உளதாகும் குணத் திருத்தம் திருத்தமன்று.

ஆன்ம ஈடேற்றங் கருதாத ஒருவனுக்கு, இயற் கையில் அமைந்துள்ள குணத்திருத்தம் யாதும் உண் டாயின் அது மதிப்புக்கிடமானதல்ல.

நீ பிறரை யாதுங் குற்றங்கண்டு அவமதிப்பா கக் கணிக்கும்போது அத்தகைய குற்றங்களாற் றிருத் தம்வந்த உனது நிலைமைக்கு ஈசுவரனிடம் நன்றிய றிதலாயிரு. அக்குற்றம் உடையார்கள்மேல், திருத் தம் வராத அவர்கள் நிலைமைக்காக இரக்கம் உடை யவனுயிரு.

எதனையும், பகைமையும், கலகமும், மனச்சஞ் சலமும், அவாவும் ஆகிய இவைபோலுங் கெடுதிக ளெல்லாம் ஒவ்வொருவருக்கும் தத்தமிடத்துள்ளன வல்லாமற் பிறராற் சம்பவிப்பனவல்ல.

ஒவ்வொருவருக்கும் தத்தமக்குப் பகைவன், தத் தம் அஞ்ஞானமேயல்லாமல் பிற ஜீவர்களல்ல. மனக் கோட்டம் உடையவர்களுக்கு எங்கு போய்த் தப்ப லாம்; எந்நிலையில் உய்யலாம் என்றாலும் அங்கும் கெடுதிகள் சம்பவித்துக்கொண்டேவரும்.

உனக்கு ஒருவன் தீங்குசெய்ததன் நிமித்தமாக அவனைக் குணக்கேடன் என்று நீ கண்டிப்பது பெருமடமை. அதை நீ யார் நன்மை கருதிச் செய்கின்றாய்? உன்னுடைய வசதிகளுக்கு இசையாததநிமித்தமாக ஒருவனை யோக்கியனல்லன் என்றிகழ்வதும் பேதைமை. அதுவும் யார் பொருட்டுச் செய்கின்றாய்?

உனக்கு ஒருவன் துன்பஞ் செய்தபொழுது அதைத் தீங்கென்று ஒப்புக்கொண்டதில் நீ குற்றவாளி. உனக்குப் பிறன் சுகம் விளைத்தபொழுது அதை நன்மையென ஒப்புக்கொண்டதிலும் நீ குற்றவாளி.

எனக்குத் தீங்கு செய்த ஒருவனை எனது தந்தையாகிய ஈசுவரன் வெறுக்கிறாரா? அவருக்கில்லாத வெறுப்பு எனக்கேன்? நாம் சீவர்கள் மேலே கோபம் பொறாமை முதலிய துர்க்குணம் ஆளுமட்டும் அவையெல்லாம் ஈசுவரன்மேலே செய்வனவாம். ஈசுவரனிடத்தே தூயனாய் இருக்கவேண்டியவன் சீவர்களிடத்தே அவற்றை ஒழித்தல் வேண்டும். நாம் சீவர்கள்மாட்டுவைக்கும் பிரீதியாயினும் வெறுப்பாயினும் எல்லாம் ஜீவர்களுக்கல்ல; ஈசனுக்கே.

உனக்கு நேரிடும் எவ்வித சங்கடங்களையும் ஈச னே ஊட்டுவதாக ஒப்புக்கொள்; உனது திருத்தத் துக்காக. ஈசன் நமக்கு எதை ஊட்டுகினும் சீவர்கள் மூலமாகவே அதைச் செய்யவேண்டி யிருப்பதால், நாம் சீவர்களை நோக நியாயமில்லை.

மதிப்புப் பிரீதி ஒன்று. இது அகங்காரம். அநு பவத்தில் பிரீதி ஒன்று. மதிப்புக்கும் அநுபவத்திற் கும் ஆக்கம் பயப்பதில் உளதாவது விருப்பு. இவ்வி ரண்டற்கும் கேடு பயப்பதில் உளதாவது வெறுப்பு. தான் தனக்கு மதிப்பை வேண்டிக்கொள்வதால் அதில் மேற்படும் பிற சீவர்களில் உளதாவது அழுக்காறு.

கோபம், அழுக்காறு, களிப்பு, மதிப்பு, செருக்கு, முதலிய துர்க்குணம் மீறி, அடாத கூறுவானையும் செய்வானையும் ரோகம் மேற்கொண்ட நோயாளியென இரங்கு. அல்லது பைத்தியம் மேற்பட்ட பித்தன் போல் மதித்து இரங்கு.

இடம் பொருள் ஏவல் முதலிய உதவிகள் எவ் வளவுக்கிருக்குமோ அவ்வளவுக்கும் ஈசுவரன்மேல் நினைப்பும் தேவையும் உண்டாகாது.

குத்து வலிப்பு எரிவு தெண்டல் முதலான நோய்களால் ஆற்றாது குளறுகிறவனும், கோபம் பொ

றாமை களிப்பு முதலான துர்க்குணங்கள் மேற் கொண்டு ஆற்றாது கடுஞ்சொல், பழிமொழி, புறங் கூறல் முதலானவற்றால் குளறுகின்றவனும் சமமா வர். ஆகலால், அவரைப்போலவே இவரிடத்தும் நாம் இரங்கக் கடவேம்.

இரக்கங் காரணமாகப் பிறர்க்கு ஏதும் போதனை செய்ய மனம் ஏவுமானால், அதை ஈசுவரனிடஞ் சொல்லி நடத்திக்கொள். உனக்கு அஞ்ஞானங்கள் முழுதும் அகலுமட்டும் நீ வாய் திறக்கலாகாது.

நீ பிறருக்கு ஒன்றைப் பேசப் புகும்பொழுதும் ஒன்றைச் செய்யப் புகும்பொழுதும் அது அவர்க்கு எத்தகையதாயிருக்கும் என்பதை முன்பு யோசித்துக் கொள்.

எந்த எந்தப் போகத்தையும் நுகர்ந்து திருப்தி பெற்றபின் உண்டாகும் பற்றறுதியே திறமானது. ஒரு போகத்தை விரும்புகிறவன் அதை நுகரவேண் டும். மெய்யுணர்வால் பற்றறுதி கூடுமானால் ஆகட் டும். அச்சத்தினால் அடங்கியிருந்தவர்களெல்லாம் பின்பு நுகர்ந்தே தொலைப்பார்கள்.

அருள் அன்பு என்னும் இரண்டனுள், அன்பு பொய்யென்பது மெய்யுணர்ந்தார்க்கே நன்கு புலப்

படும். பிறரைக்கொண்டு நமக்கு ஊழ்வினைப் பயனாக இன்ப துன்பமென்னும் இரண்டையும் ஊட்டுகிறவர் ஈசுவரனே. அந்த உண்மையை விளங்காமல் இன்பந் தருபவர்களில் அன்பும், துன்பந் தருபவர்களில் பகைமையாகிய வன்பும் கொள்வது அறியாமை. ஒரு பிறப்பில் நமக்கு அன்புடையார் என இருந்த மனைவி மக்கள் உற்றார் என்போர் மறுபிறப்புகளிலும் அங்ஙனம் ஆகின்றார்களா? இல்லையே! இவையெல்லாம் ஈசனது திருவிளையாட்டு. ஒரு பிறப்பிற்றானே அன்புடையார் பகைஞராகவும், அவர் அன்பினராகவும் சம்பவிக்கின்றதே. தீவினை நுகருங் காலத்தில் உறவினரும் பகைவராம்; நல்வினை நுகர்ச்சியில் பகைவரும் உறவினராம். ஆதலால், அன்பென்பது பொய். பிற ஜீவர்களையெல்லாம் தானாகப் பாவிப்பதாகிய அருள் ஒன்றே மெய். அஃதொன்றே நமக்குத் தெய்வகுணம்.

மெய்யுணர்வாளி ஒருவன்றான் தன் ஆசை கோபம் முதலிய துர்க்குணங்களைத் திருத்த வல்லவன். மற்றவர்கள் எதையும் அநுபவித்தே திருந்தவேண்டும்.

பேச்செல்லாம், தன் மதிப்பாகிய அகங்காரம், பிறருக்கு அதை இருக்கச் சகியாமையாகிய அழுக்

சாறு என்னும் இரு காரணங்களும் கொண்டே நிகழ்வவாயின.

தாய் தந்தை முதலான சகல பாசமும் ஈசுவரன் ஆட்டிய இப்பிறப்புக்கூத்துஎல்லாவற்றிற்கும் அவ்வீசனே காரணன் என்று குடும்பம் முதலான சகல பாசங்களினும் பற்றற்று நில். இயலாதாயின், தாய் எல்லாரையும் தந்தை எல்லாரையும் தாய்தந்தை எனவும், மைந்தர் எல்லாரையும் மைந்தர் எனவும், சகோதரர் எல்லாரையும் சகோதரர் எனவும் இம்முறையே எல்லாரிடத்தும் அன்பு செய்து பக்ஷபாதமற்றவனாய் நில், அருளாளனாவை.

ஒருவன் தன்னைச் சரிப்படுத்துவது முழுதும் நடுவுநிலைமையினாலேயே அமையவேண்டும். அருள் என்பதும் அதுவே.

உனது துர்க்குணங்களையெல்லாம் மெய்யுணர்வால் அகற்று. இயலாதாயின் பிறர்க்கும் இத்துர்க்குணங்கள் இங்ஙனமே ஒழித்தற்கு எளிதானவல்லவென்று உண்மையுணர்ந்து நடுநின்று உன்னைப்போலவே பிறரையும் பாவித்து அவர்களுடைய துர்க்குணங்களுக்காக அவர்கள்மேல் இரங்கு.

மெய்யுணர்வானிடத்துள்ள திருத்தவினங்கள் குறைகூறுதற்கிடமாமன்றி அஃதில்லாதவனது திருத்த வினங்கள் குறைகூறுதற்கிடமாகா. அச்சங் காரண மாகவும், தனக்குச் சுகத்தை வேண்டியும் ஒருவனி டத்துள்ளதாகும் திருத்தங்கள் மதிப்புக்கிடமாகா.

பேச்செல்லாம் தன்னை மதித்தலும் பிறனைத் தாழ்த்தலுமாயிருக்கின்றன.

ஒரு நோயாளி ரோகத்தால் வருந்தும்போது, தக்க ஔஷதம் இல்லையேயென்று நாம் இரங்குகி றோம். அதுபோல, கோபம் பொறாமை களிப்பு முத லான துர்க்குணனுக்கு அவை தீர்ந்து சுகப்பட மெய் யுணர்ச்சி கிடைக்கவில்லையே யென்று அதற்காக நாம் இரங்கவேண்டும்.

உனது சுகத்துக்காக நீ பிறனைத் திருத்த முயல்வது அயோக்கியம்.

யாவராலேனும் யாவற்றாலேனும் எவ்வித துன் பம் நேரிட்டாலும் அவற்றையெல்லாம் நாம் வெறுப் பில்லாமற் சகிக்கவேண்டு மென்பது ஈசுவரநியமம்.

வருந் துன்பங்களை வினைப்பயனென்று நாம் நுகர்ந்தால் மேலே பிறவிக்கிடமில்லை.

பாலியபருவக்குழந்தைகள், குமாரர் விருத்தர்களான லௌகிகர்களுக்குக் குழந்தைகளாய்ப் புலப்படுகின்றனர். லௌகிகரெல்லாம் மெய்யுணர்வுடைய ஞானிகளுக்குக் குழந்தைகளாய்ப் புலப்படுகின்றனர்.

குழந்தைகளின் செயல்கள் மற்றையவர்களுக்கு வியர்த்தமான (பயனற்ற) தென்று புலப்படுகின்றது. அதுபோல, அம்மற்றையவர்களின் செயல்கள் மெய்யுணர்ந்த ஞானிகளுக்கு அங்ஙனம் புலப்படுவதாயின், புத்தியீனரை, குழந்தைகளை நாம் வெறுக்காததுபோல, வெறுக்காதிருக்கவேண்டியது. மெய்யுணர்ச்சி யுண்டாகாதவர் யாரும் புத்தியீனர்தாம்.

ஒரு நண்பன் தனக்குச் சரிவந்த புத்திமானாகிய நண்பனை நன்குமதிப்பான். பிதாமாதாக்கள் தம்மக்களுள்ளே புத்திசாலிகளை மதிப்பார்கள். அதுபோல, ஈசுவரனும் ஈசுவரியும் மெய்யுணர்வுடைய ஆன்மாக்களாகிய குழந்தைகளை மதிப்பார்கள்.

சம்பவிக்கும் நல்வினை தீவினைகளெல்லாம் லௌகிகனுக்கு இன்பதுன்பமாத்திரமாகின்றன. மெய்யுணர்வாளனுக்கு அவை இன்பதுன்பமாத்திரமாமன்றி மெய்யுணர்வுக்கும் பயனாய், அவன் பெறும் உறுதிப் பேற்றிற்குப் பரீக்ஷா ரூபமாயுமிருக்கின்றன.

உனக்குள்ள அஞ்ஞானம் அகலும் பொருட்டாக உனது பொறுமை கோபம் களிப்பு மதிப்பு (அகங்காரம்) முதலிய துர்க்குணங்களை அகற்று.

உனக்குள்ள அஞ்ஞானம் அகலும் பொருட்டாகப் பிறர் குற்றத்தைப் பொறு. உன்மேல் உனக்கு எப்படிப் பிரீதியோ மற்றையவர்கள்மேலும் நீ அப்படியாயிரு.

துஷ்டன் சொல்லுகிறான்: எனக்குப் பிற ஜீவர்களை என்னைப்போலக் காணும் அருள் இன்னும் உண்டாகவில்லை. நான் பிறரை எவ்விதம் இம்ஸைபண்ணுகிறேனோ அவ்விதம் நானும் ஈசனால் பிறரைக்கொண்டு இம்ஸிக்கப்படுவேன். என்பொருட்டு நீங்கள் இரங்க வேண்டாம். ஈசனிருக்கிறார். நீங்கள் என்னைத் துஷ்டனென்று குறைகூறுவதும், தூற்றுவதும், கண்டிப்பதும் எல்லாம் உங்கள் அஞ்ஞானமே. இப்படிப்பட்டவர்களிடம் அருள் எங்கே இருக்கிறது. நான் செய்வதற்குத் தக்க தண்டனையை நான் பெறுகின்றேன். நீங்கள் என்னைக் குறைகூறி உங்களுக்குரிய அருளை அழித்துக் கெட்டுப்போகாமலிருங்கள்.

பிறரால் நமக்குத் துன்பம் உண்டானபோது அவர்களை நாம் குறைகூறுவதெல்லாம் நமக்குள்ள

அழுக்காறே; (மனக்கோட்டமே). துன்பஞ் சகிக்க மாட்டாமை பற்றியாயின், சடப்பொருள்களாலும் மிருகங்களாலும் ஈசன் துன்பங்களை ஊட்டும்போது நாம் ஒப்புக்கொள்ளவில்லையா?

ஒரு குற்றத்தைத் தெரியாமற் செய்கிறவனிலும் தெரிந்து செய்கிறவன் திறம். தெரியாது செய்கிறவன் மிருகம்.

பிறரிடத்தே துன்பங்கண்டவழி அவர்மேல் நாம் இரங்குவதுபோல, ஆன்மாக்களிடத்தெல்லாம் கோபம் பொறாமை களிப்பு லோபம் முதலிய துர்க்குணமாகிய அஞ்ஞானநோய் காணும்பொழுதெல்லாம் அவர்கள்மேல் அவைபொருட்டாக நாம் இரங்கல் வேண்டும்.

ஈசுவரனுக்குப் பிள்ளைகளாயிருக்கும் ஆன்மாக்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் மெய்யுணர்விற் றேறியவைகள் முதியவைகளுக்கும், மெய்யுணர்வு வாராதவைகள் குழந்தைகளுக்கும் சமமாம்.

பிரபஞ்சத்திலே ஒருவனுக்குச் சம்பவிக்கும் எவ்விதமான துன்பமும், பிள்ளைகளுக்குக் கல்விப் பயிற்சிபோலும், ஒருவனுக்குச் சம்பவிக்கும் சகலவித

இன்பங்களும், ஒருபிள்ளையை ஆடை, அணி, ஊண் முதலிய எல்லா உதவிகளும் ஊட்டி அதனைக் கற்க விடாமற் காலங்கழிப்பிப்பதுபோலுமிருக்கிறது.

ஆன்மாக்களெல்லாம், ஈசுவரனுக்குப் பிள்ளைகளான ஒரே நிலைமையுடையனவாயிருந்தும், பிரபஞ்சத்திலே அவைகளெல்லாம் வெவ்வேறான நிலைமையிலிருப்பதனால், நான் புருஷன் ஆத்மா, இவள் மனைவி ஆத்மா, இது பிள்ளை ஆத்மா, இது சகோதர ஆத்மா, இது அடிமை ஆத்மா, இது மாடாத்துமா, இது நாயாத்துமா என்று இவ்விதமே தாரதம்மியம் ஏற்பட்டவைகள் போல் மயங்கப்படுகின்றன. இதை மெய்யுணர்வால் அகற்றி உண்மைகாணவேண்டும்.

ஒரு பிதா தன் வீட்டுக்கருமங்கள் நடைபெற வேண்டித் தன் பிள்ளைகள் பலருள்ளும் ஒருவனைச் சமைக்கவும், ஒருவனை வேட்டிதோய்க்கவும், ஒருவனை வீடுபெருக்கவும், ஒருவனை மாடுபார்க்கவும், ஒருவனைக் கணக்கெழுதவும், ஒவனை எல்லாருக்கும் அதிபதியாய்க் கருமங்களை நடப்பிக்கவும் அவரவரளவுகண்டு நியமித்தான். எந்நிலையிலிருந்தாலும் எல்லாரும் அப்பிதாவுக்குப் பிள்ளைகள் என்பதிற் சந்தேகமா?

நான் ஒருவனை என் அடிமை எனவும், என் பகைவன் எனவும், என் நட்பினன் எனவும் இவ்வாற்றாற் பலரிடத்தும் வேறுபாடு வைத்து நோக்குவது போல, ஈசனும், என்னையும் அப்பிறரையும் அவ்வாறு வேறுபாடுவைத்து நோக்குவாரோ!

துன்பங்களிலே பரீக்ஷைப்படாதவன் கல்லாத பிள்ளைக்குச் சமமானவன். அதிற் பரீக்ஷைப்பட்டவன்றான் கற்றுத் தேறினவனுக்குச் சமம். கல்வியினும் பெரியது துன்ப அநுபவம்.

அருள் எவனுக்கு வரும்? எவனுக்கு வராது?

தொந்தரை என்று அஞ்சிக் குடும்பபாரத்தை விட்டு சஞ்சலமற்றிருக்கலாமென்று வனவாசமாய் இருப்பவனுக்கு அருள் உண்டாக இடமில்லை. குடும்ப பாரத்தோடிருப்பதனால் கோபம் பொறாமை களிப்பு லோபம் முதலான துர்க்குணப் பிரவிர்த்திக்கு இடமுண்டாக, அவற்றை மெய்யுணர்வாற் களைந்து, மெய்புணர்ச்சி கொண்டும் களைதற்கரிய இத்துர்க்குணங்கள், அஃதில்லாத சாதாரணர்க்கு எவ்வளவு துன்பம் பயப்பனவாயிருக்குமென்று தன்னிற் கண்டவாறு பிறரி

டத்துக் கண்டு திருந்தும் நடுவுநிலைமையுடையானுக்கே அருள் கைகூடும்.

பிறருடைய சரீரவருத்தம் வறுமை இவற்றைக் கண்டுவருந்துவதன்று இரக்கம். பிறருக்குடைய கோபம் பொறுமை முதலிய அஞ்ஞானப்பிணி கண்டு அவைபொருட்டாக இரங்குவதே இரக்கம். முன்னே தன்னிடத்தே அவ்வருத்தங் கண்டு பின்பு பிறரிடத்தும் அவை அத்தன்மையவாம் என்று காண்பானுக்கு வருவதே அருள்.

ஒருவன் தான் குற்றமற்றவனாயிருக்கவேண்டுமாயின், தான் பிறர் குற்றம் பொறுப்பதொன்றையும் விரதமாய் அநுட்டிக்கவேண்டியது. பிறர் குற்றம் பொறுத்து, அதற்காக அவர்கள்மேல் இரக்கமுடையவன் எவனோ அவன்றான் குற்றமற்றவனாவன்.

ஒருவன் கோபம் பொறாமைகள் மீறி என்னை இழிவாக வைது கன்னத்திலும் அடித்தான். இதனால் எனக்குவந்த நட்டம் ஒரு அடியும் சில ஏச்சுந்தான். அவன், தனக்கு இதுகொண்டு ஆக்கிக்கொண்ட கேட்டமும், தனது தூர்க்குணங்களை

ஒழிக்க முயலாமல் அவற்றை ஆக்கிக்கொண்ட நிலை பேறும், சீர்தூக்க, ஐயையோ! எவ்வளவு பெரியவை!!

பிறரால் தனக்குத் துன்பங்கள் நேரிட்டு வருந்துகின்றவனுக்கு அது நுகர்ச்சியுமாய்த், தான் பின்பு பிறருக்கு அவை செய்யாமைக்கு மெய்யுணர்வைப் பயக்கின்றது. நான் பிறருக்குத் துன்பஞ் செய்யாமலிடம் பெறுமட்டும் எனக்குப் பிறரால் தீங்கு நேரிடும். பிறர் தனக்குத் துன்பஞ் செய்வதும், தான் பிறருக்குத் துன்பஞ்செய்வதும் ஆகியஇரண்டும் திருத்தத்துக்கிடமானவை.

பிறர் தனக்குச் செய்யுந் துன்பத்தால் தான் வருந்துகின்றவன், தான் பிறருக்குத் துன்பஞ்செய்யும்போதும் அது பிறர்க்கு அவ்வளவாமாதலை யுணர்வான். அதனல் தான் பின்பு பிறனுக்குத் துன்பஞ் செய்ய ஏவப்படான்.

தன் வல்லமைக்கு அடங்காமல் கோபம் பொறாமை காமம் களிப்பு மதிப்பு முதலிய காரணமாகத் தான் பிறருக்குத் துன்பஞ்செய்ய ஏவப்படுகிறவன், தனது துர்க்குணங்கள் தனக்கு அடங்காமை போலவே பிறருக்கும் அவை அடங்காமையாலன்றோ

அவர்கள் நமக்குத் துன்பஞ் செய்ய ஏவப்பட்டனர் என்று உண்மை உணர்தலால் தான் பிறர்குற்றம் பொறுப்பவனுவான்.

சாத்தன் தான் பிறனுக்குச் செய்த குற்றத்துக்காக அரசன் தண்டகனைக்கொண்டு தன்னைத் தண்டிக்கும்போது, தான் அதனைச் சகித்துக்கொள்ளாது சீறுவானுயின், அது அரசனுக்குக் கோபத்தை விளைக்குமல்லவா? அதுபோல, நாம் பிறனுக்கு முன்னைப் பிறப்பிற் செய்த தீவினைக்காக ஈசன் இம்மையிலே பிறரால் நமக்குத் தண்டனையுறுத்தும்போது நாம் பொறுத்துக்கொள்ளாது வெகுள்வோமாயின் ஈசன் நம்மை வெறுப்பாரே.

ஆதலால், தீ முதலிய சடங்களாலாதல், விலங்கு முதலிய சிற்றறிவுயிர்களாலாதல், மாநுடர்களாலாதல் நமக்கு எவ்வெத் தீங்கு விளையினும் நாம் அவற்றை யெல்லாம் நமக்குக் கன்ம பரிகாரமென்று மகிழ்ந்து சகித்தல்வேண்டும்.

ஒருவன் தன்னைக் கத்தியாற் குத்திக்கொண்டான். அதற்கு நாம் அவனை வெறுக்க நியாய

மென்னே? இது போலவே, ஒருவன் நமக்காவது பிறர்க்காவது கோபம் பொறுமைகளால் யாதுந் தீங்கு செய்தபோது அதற்காக நாம் அவனை வெறுப்பதும் தவறும். நமக்காவது பிறர்க்காவது ஒருவன் ஒரு நன்மை செய்தானாயின் அதில் அவனை நாம் உவப்பதும் வேண்டியதில்லை. ஏனென்றால் ஒருவன், தான் பிறருக்கென்று செய்யும் நன்மை தீமைகளெல்லாம் அவன் பின்பு தனக்கே ஆக்கிக்கொள்ளும் தேட்டமாயிருக்கின்றன. தாம் பட்டு நுகர்வோர்க்குக் கன்மபரிகாரமாகிய பயனையும் பயக்கின்றது. ஆதலால் அவர்கள், அவன் மீது நன்றி பாராட்டவேண்டியவாயிருக்கின்றனர். ஆதலால், நமக்குத் தீமை செய்வோரை நாம் வெறுத்தால் ஈசன் நம்மை வெறுப்பார்.

பிறர்க்குத் தீங்குசெய்வோர், தமக்குத் தீங்கும், அப்பிறர்க்கு நன்மையும் விளைத்தவராகின்றனர். பிறர்க்கு நன்மைசெய்வோர் அப்பிறர்க்குத் தீங்கும், தமக்கு நன்மையும் செய்தவராவார்.

பிறரால் தான் இம்சை பட்டறியாதவன், தான் பிறருக்கு அதிக இம்சை விளைப்பவனாயிருக்கின்றான்.

ஒருவனிடத்துள்ள கோபம் பொறாமை லோபம் களிப்பு என்னும் தீக்குணங்கள், அவைபற்றி ஏதும் இடையூறு தனக்குச் சம்பவித்தால் ஒருவாறு தணியும். அதுவும் யோக்கியமான தணிவல்ல.

பிறன் தன்பேரிற் றாக்குகின்ற கோபம் பொறாமை களிப்புக்களின் அருவருப்பையும் அவற்றால் தனக்குவருந்துன்பத்தையும் தான் சிந்திக்கச் சிந்திக்க அவை தணிவதே யோக்கியம்.

எது காரணமாக நாம் பிறரில் வெறுப்பும் அழுக்காறாகிய வன்கண்மையும் கொண்டோமோ அதுகாரணமாகவே அப்பிறர்மீது நாம் இரக்கம் வைக்கவேண்டும்.

எவர்களும் பிறரைக் குண ஒழுக்கந் தூயராயிருக்கவேண்டுமென்று கத்துவதும் இறுமுவதுமெல்லாம் தம் நயத்தை வேண்டுவதாயே யிருக்கிறது.

ஜோதிஷ
ரத்நாகர
யந்திரசாலை,
மட்டுவில்.